

Θανάσης Τριαρίδης

Dämmerung

Αιματοχυσία για δύο πρόσωπα σε ένα σταροχώραφο

Es ist nicht notwendig, daß du aus dem Haus gehst. Bleib bei deinem Tisch und horche. Horche nicht einmal, warte nur. Warte nicht einmal, sei völlig still und allein. Anbieten wird sich dir die Welt zur Entlarvung, sie kann nicht anders, verzüchtet wird sie sich vor dir winden.

σημείωση

Και το Dämmerung (όπως και κάθε άλλο γραπτό μου) είναι (σωστότερα: θα ήθελα να είναι) μια ακόμη αφήγηση προορισμένη για να διαβαστεί. Η θεατρική φόρμα που χρησιμοποίησα ήταν μονάχα το μέσο που ένιωσα προσφορότερο για να καταγράψω μια ιστορία για δυο ανθρώπους που *ψαρεύουν* στην θάλασσα της αγάπης (ναι, *ψαρεύουν*, αυτή νομίζω πως είναι η προσφορότερη λέξη). Και ας πούμε πως δολώνουν στο αγκίστρι τον ίδιο τους τον εαυτό – γυρεύοντας να *πιάσουν* (να βγάλουν στην επιφάνεια) κάτι μεγαλύτερο.

Και για το Dämmerung ισχύουν όσα μονότονα σημείωνα και για τα προηγούμενα «θεατρικά έργα» μου: δεν γνωρίζω αν είναι παρασάστιμο κείμενο· η ενδεχόμενη «θεατρικότητα» (η «θεατρικότητα» των κειμένων μου – αλλά και ο όρος γενικότερα) παραμένει (και πάλι και διαρκώς) ένα ζητούμενο για μένα. Οι σκηνικές (;) οδηγίες που ενσωμάτωσα στο «έργο» ήταν μονάχα ένα κομμάτι της αφήγησης. Αν κάποιος σκηνοθέτης μιας μελλοντικής παράστασης (ή όποιος άλλος) νιώσει πως δεν του είναι χρήσιμες, ας τις αγνοήσει ή ας τις αλλάξει. Η αλλαγή του σκηνικού χώρου σε κάτι άλλο πιθανώς να υπηρετήσει μια (τολμηρότερη;) σκηνοθετική γραμμή – στην οποία, όπως και σε κάθε άλλη, εκ προοιμίου συναινώ. Και είναι τέτοια η θεατρική συνθήκη αυτού του «έργου» που μπορούν να το παίξουν ηθοποιοί οποιουδήποτε φύλλου, ηλικίας και άλλων χαρακτηριστικών – κι όσο περισσότερο απέχουν από αυτό που περιγράφουν για τους «εαυτούς» τους τόσο πιο ενδιαφέρον μπορεί να γίνει. Το ιδανικό, βέβαια, θα ήταν να μπορούσαν να το παίξουν παιδιά (κι ας μην μπορεί να το συλλάβει τώρα η φαντασία μας). Εξάλλου το λέω μονότονα, σχεδόν εθιμοτυπικά, σε κάθε αντίστοιχη εισαγωγή των «έργων» μου: νιώθω πως όλες οι αφηγήσεις απευθύνονται σε παιδιά – οι ενήλικες είναι ήδη πνευματικά νεκροί, γυαλιστερά ταριχευμένα πτώματα.

Το *Dämmerung* έχει τον υπότιτλο: αιματοχυσία για δύο πρόσωπα και ένα σταροχώραφο. Αυτός ο υπότιτλος είναι η μόνη δέσμευση του έργου. Να υπάρξει αίμα και να φανεί το σταροχώραφο. Ωστε να σχηματιστεί (κάπως) η θάλασσα της αγάπης για την οποία μίλησα λίγο πιο πριν.

Το Λυκόφως (το *Dämmerung* του τίτλου) είναι μια λέξη που εκφράζει κάτι που δεν μπορεί να προσδιοριστεί: μπορεί είτε να σημαίνει την επερχόμενη νύχτα, είτε το ακριβώς αντίθετο, την επερχόμενη αυγή. Οι άνθρωποι κάνουμε αυτή την διάζευξη διότι δεν μπορούμε να αντέξουμε το θαυμάσιο ενδεχόμενο: να υπάρχει μία ώρα που να σημαίνει *και* επερχόμενη νύχτα *και* προσδοκώμενη χαραυγή ταυτόχρονα. Έξω από πρόσημα και κανονικότητες, έξω από τη χυδαία *πραγματικότητα*.

Ας παρθούν –ας τολμηθούν– όλες οι τρομερές αποφάσεις για να πάψει αυτή η διάζευξη.

θ. τ. – Απρίλιος 2015

ΠΡΟΣΩΠΑ: η Β, ο Ρ.

~

ΔΟΜΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

1. [Είστε εδώ;]
2. [Χαίρομαι που είσαι λογικός, ασχετούλη...]
3. [Πώς σε λένε;]
4. [Και μετά είναι η Αγάπη...]
5. [Και δεν μου λες... Τι γίνεται άμα κάποιος δεν τηρήσει τους κανόνες;]
6. [Και ποιο είναι το νόημα;]
7. [Ωστόσο, εξακολουθεί να μας λείπει το γαμημένο κομμάτι για το Δέσιμο...]
- 8 [Για πρωτάρης, χορεύεις περίφημα...]
9. [Εντάξει με τα Δάκρυα;]
10. [Άναψες τσιγάρο;]
11. [Πρέπει να κοιμηθώ...]
12. [Τι σκατά είναι πάλι αυτός ο Κινγκ Κονγκ;]
13. [Ο πίνακας του Βαν Γκογκ...]
14. [Ξέρεις, αυτό το τραγούδι το χόρευα όταν ήμουν μικρός...]
15. [Για πρωτάρης, δεν χορεύεις άσχημα...]
16. [Κι αν...]

1.

(Στη σκηνή εμφανίζονται ένας «άντρας», ο P, και μία «γυναίκα», η B. Μπορούν πράγματι να είναι άντρας και γυναίκα – ωστόσο, οι ηθοποιοί του έργου μπορούν να είναι οποιοιδήποτε. Οι δύο «ρόλοι» μπορούν να παιχτούν από άντρες ή γυναίκες, γέρους ή νέους ή παιδιά, ή οποιονδήποτε άλλον. Ο καθένας και η καθεμιά θα μπορούσαν να ήταν ο «P» και η «B» – κι όσο μεγαλύτερη απόσταση έχουν από τον υποτιθέμενο «ρόλο», τόσο περισσότερο ενδιαφέρον ίσως να έχει το έργο.

Η σκηνή είναι άδεια από αντικείμενα ή έπιπλα. Το πολύ να υπάρχουν δύο καρέκλες – ειδιάλλως τίποτε.

Το ίδιο ισχύει και για τα φώτα. Μπορούν να είναι τα λιγότερα δυνατά. Ας πούμε, δύο φακοί που από το πάτωμα θα φωτίζουν τα δύο πρόσωπα των ηθοποιών. Και εκείνοι θα μπορούν να τους μετακινούν, να τους σηκώνουν, να τους στρέφουν προς το κοινό, να μειώνουν το φως τους ή και να τους σβήνουν.

Μια σκέψη είναι να υπάρχει ένας τοίχος ανάμεσα στα δύο πρόσωπα του έργου, ώστε να μην μπορούν να δουν ο ένας τον άλλον. Μια άλλη σκέψη είναι ο τοίχος αυτός να είναι νοερός – δηλαδή να μην υπάρχει, αλλά οι ηθοποιοί να παίζουν σαν να υπάρχει.

Οι σκηνοθέτες και οι ηθοποιοί της ενδεχόμενης παράστασης ας επιλέξουν ό,τι νιώθουν πιο πρόσφορο.)

B: Είστε εδώ;

(Ο P δεν απαντάει. Κοιτάζει διερευνητικά τους θεατές.)

B: Είστε εδώ; Εγώ είμαι έτοιμη...

(Ο P πλησιάζει κοντά στο πρόσωπο ενός θεατή και το κοιτάζει.)

B: *(Με κάποιον εκνευρισμό.)* Είστε εδώ;

P: *(Επιστρέφει στη θέση του, στο κέντρο της σκηνής.)* Εδώ...

B: Καλησπέρα...

P: Καλησπέρα και σε εσάς...

B: Πώς είστε;

P: *(Με ελαφριά ειρωνεία.)* Τώρα, τι να σας πω;

B: Να μου πείτε πώς είστε...

P: *(Ειρωνικά.)* Είναι ωραίος ο καιρός σήμερα...

B: Σας ρώτησα –

P: *(Τον κόβει.)* Κι αν δεν είναι σήμερα, θα φτιάξει αύριο... Όλα δείχνουν πως θα φτιάξει αύριο...

B: Σας ρώτησα πώς είστε...

P: *(Την κοιτάζει διερευνητικά.)* «Πώς είμαι;»

B: Ναι, πώς είστε... Πώς είναι η διάθεσή σας, πώς αισθάνεστε...

P: *(Με ουδέτερο ύφος – σαν να λέει κάτι τεχνικό.)* Η πούτσα μου είναι κάγκελο και την παίζω...

B: Είσαι μαλάκας... Ένας μαλάκας πίθηκος...

P: Θύμωσες;

B: Σε ρώτησα πως είσαι, και εσύ λες βρομιές...

P: Βρομιές;

B: Ναι, βρομιές...

P: Νόμιζα πως σε ένοιαζε ο πούτσος μου...

B: Με νοιάζει να απαντάμε με ευπρέπεια...

P: Πολύ σύντομα θα πάμε στον πούτσο μου... Δεν θα πάμε;

B: Άντε γαμήσου...

P: Δεν σε καταλαβαίνω...

B: (Αψυχα, με άνευρη φωνή.) Άντε γαμήσου...

(Σιωπούν για λίγο.)

P: Αν θέλεις να το σταματήσουμε, δεν έχω αντίρρηση... Αλλά να σου θυμίσω πως εσύ με βρήκες – δεν σε βρήκα εγώ...

B: Μου φαίνεται ότι είσαι άσχετος... Ότι δεν ξέρεις πώς γίνεται...

P: Ποιο πράγμα δεν ξέρω;

B: Το Dämmerung... Δεν ξέρεις πώς γίνεται...

P: Φυσικά και ξέρω...

B: Το έχεις ξανακάνει;

P: Τουλάχιστον δεκαπέντε φορές...

B: Και ξεκινούσες έτσι; Δεν ακολουθούσες τον Κανόνα;

(O P σιωπά.)

B: Δεν ακολουθούσες τα Στάδια;

P: Όλα αυτά τα έχω γραμμένα στ' αρχίδια μου...

B: Δεν υπάρχει Dämmerung χωρίς να τηρείται ο Κανόνας...

P: Όταν αρχίζω να σας κόβω, όλες ξεχνάτε τους κανόνες...

B: Είσαι ένας μαλάκας... Δεν γίνεται να μην ακολουθείται ο Κανόνας... Κανονικά, πρέπει να σε καταγγείλω, για να αποβληθείς από τη λίστα...

P: Κοίταξε, ψωλοχυμένη... Κάθε εβδομάδα έχω στο μποξ μου σαράντα κλήσεις για να κάνω Dämmerung σε σαράντα ξεκωλιασμένες τσούλες που παρακαλάνε κάποιος να τους κομματιάσει... Διάλεξα εσένα γιατί έτσι μου σηκώθηκε... Έγραψες πως θεωρείς τους άντρες εξίσου αηδιαστικούς με τον εμετό γάτας – και μου άρεσε η ιδέα να σε κάνω κεμπάπ, για να μάθεις να μιλάς καλύτερα... Τώρα σε έπιασε ο πόνος για τον Κανόνα και τις ευγένειες... Αν συνεχίσεις έτσι για ακόμη ένα λεπτό, θα σε κλείσω...

(Η Β στέκεται σιωπηλή.)

P: Θα σε κλείσω και θα κλαις, παλιοπουτάνα... Θα ζητιανεύεις να σε πετσοκόψουν αλλού...

B: *(Με πολύ ήρεμη φωνή.)* Μισό λεπτό...

(Η Β σηκώνεται από τη θέση της. Για μισό λεπτό μπορεί να κάνει κάτι άσχετο με τα όσα λέγονται στο έργο. Ενδεικτικά προτείνεται να πάει και να εξετάσει διερευνητικά το πρόσωπο ενός θεατή – ενδεχομένως να του χαϊδέψει και το μάγουλο.)

B: *(Γυρίζει στη θέση της.)* Έλα, είσαι εκεί;

P: Εδώ...

B: Ξέρεις, μου φαίνεσαι άσχετος... Νομίζω πως δεν το έχεις κάνει ποτέ...

P: Σε κλείνω, πουτανάκι...

B: Κρίμα...

P: «Κρίμα»;

B: Ναι, κρίμα...

P: Γιατί;

B: Γιατί στ' αλήθεια μοιάζεις άσχετος... Και λένε πως είναι πολύ ηδονικό να σε κόψει ένας άσχετος...

P: Γιατί είναι ηδονικό;

B: Γιατί δεν ξέρει – και το ανακαλύπτει εκείνη την ώρα... Φοβάται όταν το κάνει, και συνάμα το ανακαλύπτει... Είναι, κατά κάποιον τρόπο, σαν να σου δίνει την παρθενιά του...

P: Ακούγεται ενδιαφέρον αυτό...

B: Στην ψυχανάλυση αυτό λέγεται Ιερό Δέος... Είναι η ώρα που ο άνθρωπος παραδίδεται στο Id...

P: *(Πολύ σαρκιαστικά, με προσποιητή έκπληξη.)* Στο ποιο;

B: Ιδ είναι αυτό που προϋπάρχει... Που προηγείται από εσένα...
Ας πούμε, η επιθυμία σου για φαγητό ή για ύπνο... Ή κάτι που ελπίζεις...

P: Ξέρεις, τα βαριέμαι αυτά... Πρέπει να είσαι συνταξιούχος
δικαστικός ή κάτι τέτοιο... Πάντως, σίγουρα κωλόγρια... Ή κωλόγερος...

B: (Σαν να μην τον ακούει.) Είναι κάτι που σε ενώνει με την αιώνια
ανθρωπότητα...

P: Και την ανθρωπότητα τη βαριέμαι... «Αιώνια ανθρωπότητα...»
Αυτό είναι το πρόβλημα με τους ηλικιωμένους... Θέλουνε κουβέντα... Τα
νέα παιδιά μπαίνουν κατευθείαν στο ψητό...

B: (Ειρωνικά.) Έχεις κάνει και ηλικιακές μετρήσεις;

P: Την τελευταία φορά είχα μια κοπέλα δεκαπέντε χρονών... Ούτε
λόγια ούτε μαλακίες... Ήρθε με το όνομα «Γαλοπούλα» και με την πρώτη
μού ζήτησε να της τα κόψω όλα και να τα βάλω μέσα στο μουνί της... Το
πιάνεις; Να της κόψω γλώσσα, δάχτυλα, μύτη, αφτιά, βυζιά και να τα βάλω
στο μουνί της... Όπως γεμίζουνε τη γαλοπούλα – δικιά της φράση αυτή...
Κι έπειτα μου ζήτησε να της βγάλω και τους βολβούς των ματιών και να της
τα βάλω μέσα κι αυτά... Τότε πέθανε... Ξέρεις πόσο κράτησε όλο μαζί;
Τριάντα πέντε λεπτά... Όλα αυτό που σου λέω ήταν τριάντα πέντε λεπτά
ωραίας και αληθινής δράσης... Της βγάζω το καπέλο... Ούτε λόγια, ούτε
ψυχαναλύσεις, ούτε τίποτε...

B: Είσαι επικίνδυνα άσχετος... Την ιστορία με τη «Γαλοπούλα» την
αντιγράφεις από βιβλίο – και μάλιστα πολύ γνωστό... Δεν μπήκες καν στον
κόπο να διαβάσεις τον Κανόνα... Αν τον είχες διαβάσει, θα ήξερες πως
απαγορεύεται να αναφέρεις οποιαδήποτε προηγούμενη εμπειρία μέσα στο
Dämmerung... Απορώ πώς σε βάλανε στη Λίστα...

P: Αυτό ήταν, κωλόγρια... Σε κλείνω –

B: (Τον κόβει.) Ωστόσο, έχεις μια πιθανότητα να μην σου κάνω
αναφορά στη Λίστα... Να κάνω τα στραβά μάτια και να μην σου κάνω
αναφορά... Θα σε διαγράψουν από το Dämmerung...

P: Με απειλείς, πουτανάκι;

B: Η πιθανότητά σου είναι η ασχετίλα σου... Η παρθενιά σου...

(Ο P σιωπά.)

B: Το Ιερό Δέος της παρθενιάς που θα σου πάρω...

2.

P: *(Σιωπά για λίγο. Μετά μιλάει με ερεθισμένη φωνή.)* Πάντως, πρέπει να το παραδεχτώ... Έχεις κάτι ανώμαλο... Μου την έχεις κάνει κάγκελο... Γυρεύεις να σε τεμαχίσω, και την ίδια ώρα μου λες πως θα μου πάρεις την παρθενιά... Σαν γουρουνά θα σε κόψω, τσούλα... Θα σε κάνω μπριζόλες...

B: Χαίρομαι που είσαι λογικός, ασχετούλη... Δεν θα ήθελες να βγεις από τη Λίστα... Αλλά υπάρχουν όροι...

P: *(Πολύ ερεθισμένος.)* ΔΕΝ ΞΕΡΕΙΣ ΠΟΣΟ ΜΕ ΓΚΑΒΛΩΝΕΙΣ...

B: Θα ακολουθηθεί ο Κανόνας... Και όλα τα Στάδια, το ένα μετά το άλλο...

P: ΟΛΑ ΤΑ ΣΤΑΔΙΑ, ΓΟΥΡΟΥΝΑ... ΟΛΑ... ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΘΑ ΣΕ ΨΗΣΩ ΣΤΟ ΜΠΑΡΜΠΕΚΙΟΥ...

B: Και θα κάνεις και κάποια πράγματα για μένα... Κάποια έξτρα...

P: *(Με έντονο σαρκασμό.)* Θέλεις και εξτραδάκια, κωλόγρια;

B: Θα σου τα λέω στην ώρα τους...

P: Αν δεν μου αρέσουν, θα σου κόβω διπλό κομμάτι...

B: Θα σου αρέσουν, ασχετούλη...

P: Και δεν φοβάσαι μήπως ο ασχετούλης σε σκοτώσει γρήγορα; Μέσα στο Ιερό Δέος που λες, κάνει μια βιαστική φαλτσετιά και σε ξαποστείλει από την αρχή; Πριν καν προλάβεις να το χαρείς;

B: Γι' αυτό ο ασχετούλης πρέπει να ακολουθεί τον Κανόνα... Στάδιο προς Στάδιο, λέξη προς λέξη... Σαν επιμελής μαθητής... Γιατί, αλλιώς, η κωλόγρια θα πεθάνει με τις μεγάλες προσδοκίες ανειπλήρωτες...

P: *(Ειρωνικά.)* Θα της λείψει το Ιερό Δέος...

B: Μισό...

(Η Β σηκώνεται και πάλι από τη θέση της. Μπορεί να συνεχίσει αυτό που έκανε στην προηγούμενη διακοπή: να συνεχίσει, για παράδειγμα, το χάνι στο μάγουλο του προηγούμενου θεατή. Ή και να τον κοιτάζει έντονα. Ή και να κάνει οτιδήποτε άλλο.)

B: (Αφού περάσει μισό λεπτό.) Έλα...

(Ο Ρ παραμένει σιωπηλός.)

B: Έλα, είμαι εδώ...

P: Τι έκανες;

B: (Με απορία.) Εγώ;

P: Τι έκανες πριν;

B: Πριν;

P: Πριν, που ζήτησες μισό λεπτό...

B: (Σκέφτεται λίγο.) Έκανα κάτι...

P: Μήπως μίλησες με τον άντρα σου; Μήπως τον ρώτησες αν θέλει να του σερβίρεις το κακάο του;

B: Έκανα κάτι...

P: Μήπως κοιτάξες αν ξεσκεπάστηκε το μωρό σου;

B: Κοίταξα ό,τι θέλω...

P: Είσαι μητέρα, λοιπόν... Έχεις μωρό...

(Η Β τον κοιτάζει χωρίς να απαντάει.)

P: Που σημαίνει, θηλάζεις... Είσαι λεχώνα... Τα βυζιά σου είναι γεμάτα γάλα...

(Η Β εξακολουθεί να τον κοιτάζει σιωπηλή.)

P: *(Με μεγάλη έξαψη, φωνάζει.)* ΘΑ ΣΟΥ ΚΟΨΩ ΤΟ ΒΥΖΙ, ΚΑΙ ΘΑ ΤΙΝΑΧΤΕΙ ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΓΑΛΑ...

(Η Β τον κοιτάζει χαμογελώντας.)

P: *(Πλησιάζει προς το μέρος της. Συνεχίζει να φωνάζει.)* ΘΑ ΓΕΜΙΣΕΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΓΑΛΑ... ΘΑ ΠΙΤΣΙΛΙΣΤΟΥΝ ΟΙ ΤΟΙΧΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΤΑΒΑΝΙΑ... ΘΑ ΠΙΤΣΙΛΙΣΤΕΙ ΚΑΙ ΤΟ ΜΩΡΟ ΣΟΥ... ΕΣΥ ΘΑ ΟΥΡΛΙΑΖΕΙΣ... ΘΑ ΤΡΥΠΙΑΣ ΤΟΝ ΤΟΙΧΟ ΜΕ ΤΟ ΟΥΡΛΙΑΧΤΟ ΣΟΥ...

(Η Β εξακολουθεί να χαμογελάει με συγκατάβαση.)

P: *(Πλησιάζει πολύ στο πρόσωπό της.)* ΚΑΙ ΞΕΡΕΙΣ ΚΑΤΙ; ΤΟ ΜΩΡΟ ΣΟΥ ΘΑ ΓΛΕΙΦΕΙ ΤΟ ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΓΑΛΑ, ΚΑΙ ΘΑ ΤΟΥ ΑΡΕΣΕΙ...

B: *(Με ήρεμη φωνή.)* Πρέπει να ομολογήσω πως έχεις διάθεση... Και ενέργεια... Κυρίως αυτό: ενέργεια... Είναι πολύ σημαντικό να έχει κάποιος διάθεση και ενέργεια... Αλλά πρέπει να μάθεις τον Κανόνα... Και να τον κάνεις μέσα σου κάτι σαν τις Δέκα Εντολές...

P: *(Ειρωνικά.)* Εγώ ειμί ο Κύριος ο Θεός σου...

B: Ακριβώς αυτό...

P: *(Πάντοτε ειρωνικά.)* Ποτέ σου μην προσκυνήσεις άλλον Θεό εκτός από Εμένα...

B: Πρέπει να τους μάθεις... Δεν είναι δύσκολο... Για καλή σου τύχη, δεν είναι καν δέκα – είναι μόλις πέντε...

P: Θα τους μάθω... Μετά θα σου δώσω να φας τη μήτρα σου... Θα την ξεριζώσω με το χέρι και θα σ' τη χώσω στο στόμα...

(Η Β κοιτά τον P με αδιόρατο χαμόγελο. Σιωπή για λίγες στιγμές.)

B: Ξέρεις τι θα πει;

P: Ποιο πράγμα;

B: Η λέξη Dämmerung...

P: Θα πει πως θα σε κομματιάσω... Θα σε κάνω κεμπάπ...

B: Κανονικά, ξέρεις τι θα πει; Είναι γερμανική λέξη...

P: Γερμανική; Όχι, δεν ξέρω τι θα πει...

B: Θα πει λυκόφως...

P: Λυκόφως;

B: Ναι, λυκόφως... Είναι πολύ μεγάλη λέξη... Σημαίνει δυο πράγματα μαζί... Δυο αντίθετα πράγματα...

P: Τι σημαίνει;

B: Την ώρα που βγαίνουν οι λύκοι για να κυνηγήσουν θηράματα... Είναι η ώρα μετά το δειλινό... Το λυκόφως... Τότε που τα δέντρα χάνουν το χρώμα τους... Που όλα γίνονται μαύρα μέσα στο λυκόφως...

P: *(Με προσποιητή φωνή που μιμείται τα τρέιλερ από τα θρίλερ.)* Η ζώνη του λυκόφωτος...

B: Ή και το ακριβώς αντίθετο... Την ώρα πριν την ανατολή... Ένα θαμπό φως που φωτίζει περιγράμματα, δίχως να υπάρχει χρώμα... Οι λύκοι μαζεύονται στις τρύπες τους εκείνη την ώρα... Ή και ... *(Σταματάει.)*

P: Ή και;

B: Ή και πεθαίνουν... Ο θρύλος λέει πως οι αρχαίοι λύκοι πεθαίνανε όταν τέλειωνε η νύχτα τους...

P: *(Ειρωνικά.)* Τι μου λες...

B: Έτσι, το Λυκόφως είναι κάτι σαν σύμβολο θανάτου και αναγέννησης... Ας πούμε, το Λυκόφως των Θεών του Βάγκνερ... Götterdämmerung... Είναι μια διάσημη όπερα... Το τελευταίο μέρος από την τετραλογία των Νιμπελούνγκεν...

P *(Ειρωνικά.)* Συνέχισε, συνέχισε... Εγώ μορφώνομαι...

B: Ή και το Λυκόφως των Ειδώλων του Νίτσε... Götzerdämmerung... Είναι ένα δοκίμιο που διαλέγεται με τον Βάγκνερ... Κατά κάποιον τρόπο, τον απορρίπτει...

P: Ξέρεις κάτι;

B: Τι;

P: Άρχισα να βαριέμαι... Και μάλιστα πολύ...

B: Δεν σε παίρνει να βαριέσαι...

P: Θα φύγω... Είσαι μια αγάμητη μαλακισμένη... Μόλις τελειώσεις το λογύδριό σου, θα διαπιστώσεις πως την έχω κάνει...

B: Αν φύγεις, θα σε καταγγείλω...

P: *(Φωνάζει, πολύ εννευρισμένος.)* ΣΕ ΕΧΩ ΓΡΑΜΜΕΝΗ ΣΤ' ΑΡΧΙΔΙΑ ΜΟΥ... *(Σηκώνεται να φύγει.)*

B: *(Φωνάζει απειλητικά.)* ΤΩΡΑ ΓΡΑΦΩ ΡΙΠΟΡΤ, ΘΡΑΣΥΔΕΙΛΟ ΑΡΧΙΔΙ...

P: *(Κοντοστέκεται για λίγο, σαν να ζυγίζει την κατάσταση. Κατόπιν γυρίζει στη θέση του. Μιλάει χαμηλόφωνα, σχεδόν συλλαβίζει τις λέξεις.)* Θα σε ξεκοιλιάσω αργά, σκρόφα... Θα σε ξεκοιλιάζω και θα σε κατουράω μέσα στα συκώτια σου, να είσαι σίγουρη...

3.

B: Πώς σε λένε;

P: (*Αιφνιδιασμένος.*) Εμένα;

B: Ναι, εσένα...

P: Μα... το ξέρεις... Με λένε Romeo...

B: Το αληθινό...

P: Τι σημασία έχει το αληθινό;

B: Θέλω να το ξέρω...

P: Επιτρέπεται να ρωτάς;

B: (*Γελώντας ειρωνικά.*) Δεν θα μου πεις τι επιτρέπεται εσύ, αρχιδάκι...

P: Ξέρεις κάτι; Τώρα γελάς – μετά όμως θα κλαις... Θα κλαις και θα είσαι ένα τσουβάλι εντόσθια...

B: Σου αρέσει να βρίζεις, έτσι; Σου αρέσει να βρίζεις σαν αλητάκι...

P: Μου αρέσεις που θα κλαις, τσούλα... Θα κλαις και θα τινάζονται κομμάτια από σάρκα...

B: Φαίνεται πως η μάνα σου ήταν πουτάνα...

P: Κι εγώ θα ξερνάω πάνω σου, αλλά θα συνεχίζω...

B: Αυτό είναι... Η μητέρα σου ήταν πουτάνα... Γι' αυτό θέλεις να πετσοκόβεις γυναίκες... Για να την εκδικηθείς...

P: Θα σου βγάλω τα σκατά από το έντερό σου και θα σου τα βάζω στο στόμα...

B: Ήταν πουτάνα για ειδικά γούστα... Είχε τόσο ξεσπισμένη κωλοτρυπίδα, που μπορούσε να βάλει μέσα ένα αβγό χωρίς να το σπάσει...

P: Πίστεψέ με, θα πονέσεις πολύ...

B: Για κάθε αβγό που έβαζε στην κωλοτρυπίδα της και το έβγαζε χωρίς να σπάσει, της πετούσαν ένα κέρμα... Αν πάλι το αβγό έσπαζε, την κατουρούσαν όλοι μαζί...

P: Θα σου κολλήσω το πρόσωπο στο μάτι της κουζίνας... Ξέρεις, πονάει πολύ αυτό...

B: Εσένα σε έβαζε να ρουφάς το αβγό, πασαλειμμένο όπως ήτανε με τα σκατά... Κι έπειτα να μαλακίζεις τους πελάτες και να πίνεις τα χύσια τους...

P: Ή ακόμη καλύτερα, καριόλα... Θα σου κάψω τα μάτια με το καμινέτο του καφέ... Θα σου τα κάνω δυο γυάλινα καρβουνάκια...

B: *(Κοφτά, δίχως ωστόσο να αλλάξει ύφος.)* Άκου τώρα τους κανόνες... Άκου και σκάσε...

P: Δεν θα μπορείς να φανταστείς τον πόνο...

B: Ο πρώτος κανόνας είναι η τήρηση των Σταδίων... Τα Στάδια είναι τέσσερα... Δεν είναι δύσκολο να τα θυμάσαι... Δέσιμο, Δάκρυα, Πόνος, Αγάπη... Μπορείς να τα επαναλάβεις;

P: *(Με σαρκασμό.)* Τι σκατά δουλειά έχει η λέξη Αγάπη;

B: *(Φωνάζει, με πολύ αυταρχικό ύφος.)* ΕΠΑΝΑΛΑΒΕ, ΓΑΜΩ ΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ ΣΟΥ...

P: *(Με έντονη ειρωνεία.)* Δέσιμο, Δάκρυα, Πόνος, Αγάπη...

B: Το πρώτο στάδιο είναι το δέσιμο... Ξέρεις τι σημαίνει, αγράμματο αλητάκι;

P: Πως θα σε δέσω, καριόλα... Θα σε δέσω και θα σε κόψω φέτες...

B: Πρώτο λάθος... Πρόσεξε, στο τρίτο καίγεσαι...

P: Και θα σε κόβω αργά...

B: *(Επιθετικά.)* Δέσιμο σημαίνει πως θα δεθούμε... Θα δεθούμε ψυχικά, συναισθηματικά – καταλαβαίνεις; Θα είμαστε δυο άνθρωποι που θα γνωριστούμε και θα δεθούμε...

P: *(Με έντονη ειρωνεία.)* Πώς θα δεθούμε;

B: Θα εκτιμήσουμε ο ένας τον άλλον... Πρωταρχικός κανόνας η ευγένεια...

P: Η ευγένεια;

B: Ναι, η ευγένεια... Θα μου μιλάς στον πληθυντικό μέχρι να ολοκληρώσεις το «δέσιμο»... Μέχρι τότε, θα μπορώ να διακόπτω με άσχετες ερωτήσεις που θα είσαι υποχρεωμένος να απαντάς. Αν δεν είσαι ευγενής, μπορώ να σου επιβάλω ποινές...

P: Τι μαλακίες είναι αυτές;

B: Σε κάθε άνθρωπο υπάρχει η λαχτάρα να εκτιμήσει κάποιον... Να δεθεί μαζί του... Έτσι είμαστε φτιαγμένοι...

P: *(Ειρωνικά.)* Ποιοι «είμαστε»;

B: Όλοι εμείς... Το ανθρώπινο είδος...

P: *(Με απαξιωτικά ειρωνικό ύφος.)* Μετά είναι τα Δάκρυα...

B: Ναι, μετά είναι τα Δάκρυα...

P: Ευτυχώς... Τα πράγματα γίνονται λίγο πιο αληθινά...

B: Αληθινά;

P: Ναι, αληθινά... Θα αφήσουμε το ανθρώπινο είδος στην άκρη και θα σε κάνω να δακρύσεις... Με τα εργαλεία...

B: Είσαι ανίδεος...

P: Σου το υπόσχομαι... Θα γίνεις ολόκληρη δάκρυα...

B: Πρέπει να με κάνεις να δακρύσω με τα λόγια...

P: *(Εκνευρισμένος.)* Όλο μαλακίες... Λες μονάχα μαλακίες...

B: Αν δεν δακρύσω, δεν προχωράς στον Πόνο...

P: Πώς μπορεί να δακρύσει με τα λόγια μια καρπουτανάρα σαν κι εσένα;

B: Θα σκεφτείς κάτι... Θα βάλεις το μυαλό σου να σκεφτεί... Κάτι ρομαντικό...

P: Άντε γαμήσου...

B: Μισό...

P: *(Φωνάζει.)* ANTE ΓΑΜΗΣΟΥ ΜΕ ΤΑ ΜΙΣΑ ΛΕΠΤΑ ΣΟΥ...

(Όπως και τις προηγούμενες φορές, η P σηκώνεται και για μισό λεπτό ασχολείται με τους θεατές. Μπορεί να τους κοιτάξει – αν θέλει, μπορεί να τους μιλήσει κιόλας. Να τους ρωτήσει π.χ. κάτι για τον καιρό.)

P: *(Συνεχίζει να βρίζει.)* Ξεσκισμένη πουτάνα, γαμώ το σπίτι σου και τον μαλάκα τον άντρα σου...

B: *(Γυρίζει στη θέση της.)* Έλα, είμαι εδώ... Ακούς, αρχιδάκι;

P: Τι κάνεις όταν φεύγεις; Πας και χαϊδεύεις τα αρχιδία του μαλάκα σου; Μήπως του κάνεις πίπες κιόλας;

B: Έχεις καταλάβει τι πρέπει να γίνει με τα Δάκρυα, παλιοαρχίδι;

P: Άντε γαμήσου...

B: *(Πολύ κοφτά.)* Δεύτερη λάθος απάντηση... Σου το είπα και πριν: στην τρίτη καίγεσαι... Έχεις καταλάβει τι πρέπει να γίνει με τα Δάκρυα;

P: Κατάλαβα, μαλακισμένη... Κατάλαβα... Πρέπει να δακρύσεις με τα λόγια...

B: Χαίρομαι γι' αυτό...

P: Και μετά είναι ο Πόνος... *(Ειρωνικά.)* Περιμένω με αγωνία να μου πεις τι είναι ο Πόνος...

B: *(Χαμογελάει.)* Ο Πόνος... Ο Πόνος είναι αυτό που φαντάζεσαι...

P: Αυτό που φαντάζομαι;

B: Τα εργαλεία σου... Μαχαιρία, κατσαβίδια, πένσες... Τα καρφιά... Οι βελόνες... Πριόνια για να κόβεις τα κόκαλα...

P: (Με σαδιστική χαρά.) Και τα κλαδευτήρια... Μην ξεχνάς τα κλαδευτήρια... Κόβουν τα δάχτυλα λίγο-λίγο...

B: (Αδιάφορα.) Ναι, βέβαια... Τα κλαδευτήρια...

P: (Με προσοδευτική έξαψη.) Το μαστίγιο με βλεφαρίδες γάτας... Είναι πολύ καλό για το γδαρμένο σώμα... Και η συσκευή με τα καλώδια για το ηλεκτροσόκ... Και οι μασιές που πυρώνουν... Για να σε μαρκάρω όπως τα γουρουνία πριν το σφάξιμο...

B: Ναι, όλα αυτά...

P: Και τα ζώα μου... Τα εκπαιδευμένα ζώα μου... Τα ποντίκια που τρώνε τους βολβούς των ματιών... Τα αηδόνια που θα σου τσιμπολογήσουν το σικώτι... Τα σκαθάκια που θα μπόυνε στο γαμημένο αφτί σου και θα σου σπάσουν το τύμπανο...

B: (Σαν να έχει το μυαλό της κάπου αλλού.) Ναι, όλα αυτά... Τα εργαλεία σου και τα ζώα σου...

4.

P: *(Κάπως αιφνιδιασμένος από την παράξενη ατονία της Β.)* Και μετά είναι η Αγάπη... Δέσιμο, Δάκρυα, Πόνος, Αγάπη...

B: *(Μηχανικά, σαν να σκέφτεται κάτι.)* Ναι, μετά η Αγάπη...

P: *(Ειρωνικά.)* Θα μου πεις το μάθημά μου;

B: Ποιο μάθημά σου;

P: Η Αγάπη... Θα μου πεις τι είναι η Αγάπη; Τι σκατά εννοούμε με τούτο το στάδιο... Εγώ είμαι Χασάπης και δεν ξέρω από αυτά...

B: Η Αγάπη δεν είναι δικιά σου δουλειά... Η Αγάπη ... θα προκύψει από μόνη της... Και κανένας δεν ξέρει το πρόσωπό της από πριν...

P: Από μόνη της; Πώς;

B: Η Αγάπη θα προκύψει μετά τον Πόνο...

P: Πώς;

B: Θα το δεις...

P: Τα εντόσθιά σου θα είναι απλωμένα στο πάτωμα... Πώς θα προκύψει η γαμημένη Αγάπη σου;

B: Θα προκύψει...

P: Θα μυρίζει αίμα και σκατά...

B: Θα προκύψει... Ίσως και με αυτή τη μυρωδιά που λες... Με την αποφορά των εντοσθίων...

P: Αυτό που κάνεις είναι λάθος... Μπλέκεις τα πράγματα και είναι λάθος... Εγώ κι εσύ θα κάνουμε το γούστο μας... Θα σε κομματιάσω και θα σε σκοτώσω... Γιατί μου αρέσει και σου αρέσει... Γιατί είμαστε άρρωστοι... Πες το όπως θέλεις... Γιατί είμαστε διεστραμμένοι... Τέρατα της φύσης... Γιατί πρέπει να μπλέξεις την αγάπη σε αυτή τη βρομιά μας;

B: Η αγάπη εμφιλοχωρεί παντού...

P: Τι κάνει, λέει; Χρησιμοποιείς μαλακισμένες λέξεις για να παραστήσεις την έξυπνη...

B: Η αγάπη μπλέκει παντού... Είναι σαν το λάδι... Ξέρεις, το λάδι μπαίνει παντού... Ακόμη και μέσα στην τρύπα της τρίχας...

(Σιωπούν για λίγο. Ο P κοιτάζει διερευνητικά τη B – ή, εφόσον υπάρχει οποιοδήποτε χώρισμα ανάμεσά τους, κοιτάζει στο κενό, σαν να τη φαντάζεται. Βγάζει ένα τσιγάρο και το ανάβει.)

P: *(Μετά από λίγο.)* Είμαστε έτοιμοι – έτσι δεν είναι;

B: Έτοιμοι;

P: Ναι, έτοιμοι... Για να αρχίσουμε... Τώρα πια ξέρω τα Στάδια... Δέσιμο, Δάκρυα –

B: *(Τον κόβει.)* Ξέρω πως τα ξέρεις...

P: Τι περιμένουμε, λοιπόν;

B: Δεν ξέρεις τους κανόνες... Η τήρηση των σταδίων είναι πρώτος κανόνας... Υπάρχουν άλλοι τέσσερις...

P: *(Ειρωνικά.)* Να τους μάθω, λοιπόν, και τους άλλους τέσσερις κανόνες και να αρχίσουμε... Επιτέλους ν' αρχίσουμε... Έλα, λοιπόν, πες μου τον δεύτερο κανόνα...

B: Ο δεύτερος κανόνας είναι ... *(Σταματάει για λίγο.)*

P: *(Με επιθετική ένταση.)* Έλα, σε ακούω, λοιπόν...

B: *(Σαν να το παίρνει απόφαση.)* Ο δεύτερος κανόνας είναι να μην μετανιώσεις... Να μην σταματήσεις αυτό που ξεκίνησες... Να το τσουλήσεις μέχρι το τέλος...

P: Α, γι' αυτό μην ανησυχείς... Δεν μετανιώνω ποτέ... Κανένας Χασάπης δεν μετάνιωσε... Έγινε Χασάπης για να μην μετανιώνει...

B: *(Σαν να μην τον άκουσε.)* Να το πηγαίνεις μέχρι τα δόντια να ακουμπήσουν τα δόντια... Όπως κάνουν τα σκυλιά ροτβάιλερ...

P: Βλέπω, σου αρέσουν τα σκυλιά... Τα ροτβάιλερ είναι ωραία ράτσα...

B: (*Κοφτά, με ψυχρή φωνή.*) Ο τρίτος κανόνας είναι πως δεν ανοίγεις ποτέ την κάμερα... Ούτε στέλνεις οποιαδήποτε εικόνα... Ποτέ... Ό,τι κι αν γίνει...

B: (*Σαν να μονολογεί.*) Μόνο φωνή και λέξεις...

P: Ναι, μόνο φωνή και λέξεις... Φωνή και λέξεις... Τίποτε άλλο...

B: Και η φωνή σου είναι αλλαγμένη στο πρόγραμμα αλλοίωσης φωνής...

B: Μπορεί και να είναι....

P: Σίγουρα είναι...

B: Πάντως, αυτός είναι ο κανόνας... Όχι κάμερα, όχι φωτογραφίες, όχι εικόνες...

P: Γιατί άραγε; Φοβάσαι μην αποκαλυφτεί πως είσαι κωλόγρια; Ή μήπως κωλόγερος; Ένας αξιοσέβαστος συνταξιούχος δικαστής, πατέρας δύο παιδιών και παππούς πέντε εγγονιών, και παριστάνεις την «Ιουλιέτα»;

B: Έτσι είναι ο κανόνας... Δεν τον έβαλα εγώ...

P: (*Κοιτάζει προς το μέρος του φυσώντας τον καπνό. Με ειρωνικό ύφος.*) Εντάξει, κύριε εισαγγελέα... Ό,τι πει ο νόμος... Θα μου πείτε τώρα και τον τέταρτο κανόνα;

B: Ο τέταρτος κανόνας είναι να μην αλλάξεις τους ρόλους...

P: Τι είναι πάλι και τούτο;

B: Αυτό που λέω... Πως, ό,τι κι αν γίνει, εσύ θα κόβεις και εγώ θα κόβομαι... Εσύ θα είναι ο Χασάπησ κι εγώ το Σφαχτό...

P: Γιατί; Υπάρχει περίπτωση να γίνει διαφορετικά;

B: Ναι, υπάρχει... Οι μελέτες έχουν δείξει πως οι Χασάπηδες μπορεί κάποια στιγμή να θελήσουν... (*Σταματάει.*)

P: Να θελήσουν τι;

B: Να πάρουν τη θέση του Σφαχτού...

P: *(Την κοιτάζει διερευνητικά – ή, έστω, κοιτάζει προς το μέρος της. Κατόπιν απαντάει σαρκαστικά.)* Μην ανησυχείς... Με μένα δεν υπάρχει περίπτωση κάτι τέτοιο... Δεν είναι του χαρακτήρα μου...

B: Χαίρομαι γι' αυτό...

P: Σε λίγο δεν θα χαιρέσαι... Σε λίγο θα κλαις και θα ουρλιάζεις... Και θα πονάς πολύ – όσο δεν φαντάζεσαι...

B: Ο πέμπτος κανόνας... Να μην μιλήσεις έξω γι' αυτό που έγινε... Να μην μιλήσεις για το Dämmerung...

P: Να μην μιλήσω;

B: Να μην μιλήσεις για το παιχνίδι... Να μην πεις τι έγινε...

P: Φυσικά δεν θα μιλήσω...

B: Πριν μίλησες... Μίλησες για την κοπέλα με το όνομα «Γαλοπούλα»...

P: Πριν ήμουν μέσα στο παιχνίδι... Μπορώ να μιλάω για ό,τι θέλω...

B: *(Σκέφτεται για μια στιγμή.)* Αυτό μπορώ να πω πως είναι μια σωστή απάντηση...

P: Τελειώσαμε, λοιπόν, με τους κανόνες και τις σωστές απαντήσεις;

B: Ναι, νομίζω πως τελειώσαμε...

5.

P: *(Σβήνει το τσιγάρο του.)* Και δεν μου λες... Τι γίνεται άμα κάποιος δεν τηρήσει τους κανόνες;

B: *(Κοφτά.)* Νομίζω πως είναι ώρα να ξεκινήσουμε...

P: Σε ρώτησα κάτι...

B: Ίσως να έχουμε πει αρκετά... Περισσότερα από όσα χρειάζεται...

P: Σε ρώτησα κάτι για του κανόνες...

B: *(Με εκνευρισμό, υψώνοντας τον τόνο της φωνής.)* Δεν γίνεται να υπάρξει παιχνίδι χωρίς κανόνες...

P: *(Και αυτός με εκνευρισμό.)* Εγώ ρώτησα τι θα γίνει άμα κάποιος δεν τηρήσει τους κανόνες...

B: Το παιχνίδι σταματάει... Και αυτός αποβάλλεται από το Dämmerung...

P: Ποιος θα το ξέρει πως δεν τηρήθηκαν οι κανόνες;

B: Θα του κάνει αναφορά ο άλλος...

P: Ας πούμε εσύ...

B: Ναι, εγώ...

P: *(Με επιθετική ειρωνεία.)* Μα εσύ θα είσαι απλωμένα εντόσθια στο πάτωμα... Πώς θα κάνεις αναφορά;

B: *(Κοφτά.)* Ήδη έχουμε πει πολλά... Πρέπει να ξεκινήσουμε...

(Σιωπούν για λίγες στιγμές. Κατόπιν ο P μιλάει με αλλαγμένο ύφος.)

P: Άκου αυτό...

(Από τα μεγάφωνα ακούγεται το τραγούδι *You're the one that I want* από το μιούζικαλ *Grease*, στην κλασική εκτέλεση από την Ολίβια Νιούτον Τζον και τον Τζον Τραβόλτα.)

B: Τι είναι αυτό;

P: Αυτό που επιθυμείς... Αυτό που επιθυμεί ο καθένας...

B: (Πολύ απαξιωτικά.) Τι μαλακίες είναι αυτές...

P: (Αρχίζει να χορεύει και να τραγουδάει μαζί με το τραγούδι μιμούμενος τον Τραβόλτα.) I got chills. / They're multiplyin'. / And I'm losin' control. / Cause the power / you're supplyin', / it's electrifyin'!...

P: (Αυστηρά – και ενώ το τραγούδι συνεχίζεται.) Είσαι μεγάλος μαλάκας...

B: (Ενώ συνεχίζει να χορεύει.) Έλα, μωρό μου... Είναι ένα τραγούδι για να δεθούμε...

P: Σταμάτα το...

B: (Ειρωνικά.) Γιατί; Δεν είμαι αυτός που χρειάζεσαι;

P: Σταμάτα το γιατί είναι γελοίο...

B: (Συνεχίζει να χορεύει και να ψευδοτραγουδάει τα λόγια.) Εμένα μου φαίνεται πολύ κατάλληλο...

P: (Δυσφορεί για λίγο και μετά ξεσπάει.) Σταμάτα το, παλιομαλάκα...

(Ο P σταματάει το τραγούδι.)

P: (Με σοβαρή φωνή, απολογητικά.) Ήτανε ένα τραγούδι για να δεθούμε...

B: Ήταν μια σαχλαμάρα... Μια γελοιότητα...

P: Εγώ νόμιζα πως...

B: *(Τον κόβει.)* Οι άνθρωποι δεν μπορούν να δεθούν με τέτοιες γελοιότητες...

P: Και με τι δένονται;

B: Με κάτι πιο σοβαρό...

P: *(Με ειρωνεία.)* Με κλασική μουσική;

B: Με κάτι πιο σοβαρό από την αηδία που διάλεξες...

P: Συγγνώμη... Για τα δικά μου δεδομένα είναι σοβαρό...

B: Προφανώς μεγάλωσες σε χοιροστάσιο...

P: *(Ειρωνικά.)* Δεν ξέρω καν τι είναι το χοιροστάσιο...

B: Δεν χρειάζεται να ξέρεις... Πες «βόθρο», για να είσαι μέσα...

P: Σου υπόσχομαι, όταν σου βγάλω τα έντερα, θα σου βάλω τα σκατά σου στο στόμα...

B: Είχες ώρα να πεις κάτι τέτοιο...

(Από τα μεγάφωνα ακούγεται μια καινούρια μουσική. Όταν η σοπράνο αρχίζει να τραγουδάει, καταλαβαίνουμε πως πρόκειται για το μονόλογο της φωτιάς της Βρουγγίλδης, το «Γυρίστε στον Αφέντη σας, κοράκια», από την τελευταία σκηνή του Götterdämmerung.)

P: Αυτό πως σου φαίνεται, κυρία μορφωμένη;

B: *(Μετά από λίγες στιγμές σιωπής, πολύ απαξιωτικά.)* Έμαθες και τον Βάγκνερ στο χασάπικο, γελοιέ;

P: *(Προσπαθώντας να συνεχίσει στο ειρωνικό ύφος της.)* Μα φυσικά... Ειδικά τα γουρουνία, μόνο με τον Βάγκνερ τα σφάζουμε...

(Περνάνε μερικά δευτερόλεπτα που ακούνε τη μουσική.)

P: *(Με ασυνήθιστα σοβαρό ύφος.)* Αυτό είναι εντάξει για να δεθούμε; Χτύπησα στο Ίντερνετ τη λέξη dämmerung... Για να το βγάλει πρώτη επιλογή, καλό θα είναι...

B: Ξέρεις τι συμβαίνει σε αυτό το κομμάτι;

P: (*Κομπιάζοντας ελαφρά. Σαν να φάχνει κάτι.*) Να συμβαίνει; Τι μπορεί να συμβαίνει σε ένα μουσικό κομμάτι;

B: Είναι η τελευταία σκηνή μιας όπερας...

P: (*Σαν να διαβάζει.*) Το Λυκόφως των Θεών... Εσύ το είπες πριν...

B: Götterdämmerung...

P: Αυτό...

B: Είναι η ώρα μιας μεγάλης θυσίας... Μια γυναίκα βάζει φωτιά...

P: Πού βάζει φωτιά;

B: Στο σώμα του αγαπημένου της... Στον κόσμο...

P: Τον έχει κόψει;

B: Κι ύστερα μπαίνει κι αυτή στις φλόγες...

P: Έτσι πρέπει να γίνεται με τις λυσσασμένες σκύλες... Τις καρβουιάζεις και το βουλώνουν...

B: Κι ύστερα καίγεται ολόκληρος ο κόσμος... Η Βαλχάλα...

P: Τι είναι πάλι αυτό;

B: Είναι... (*Σαν να σκέφτεται κάτι.*) Είναι η κατοικία των Θεών...

P: (*Ειρωνικά.*) «Η κατοικία των Θεών»... Τελικά ήταν πολύ μαλάκες αυτοί που γράφανε τις όπερες....

B: (*Σαν να μην τον ακούει.*) Είναι ο παλιός κόσμος που δέει.... Που γίνεται λυκόφως...

P: Να σου πω την αλήθεια, προτιμώ το δικό μας Λυκόφως... Το δωμάτιο θα μυρίσει αίμα και εντόσθια... Φρεσκοκομμένη σάρκα...

B: (*Ακούει για λίγο τη μουσική. Με φωνή συγκινημένη.*) Η Βρουγγίλδη μοιράζει την αγάπη της στην ανθρωπότητα... Την κάνει φωτιά και τη μοιράζει...

P: Δηλαδή ήτανε μια ψυχοπαθής... Της άρεσε να βάζει φωτιά...

B: (Με ένταση.) Δοκίμασε την αγάπη πάνω της... Έκανε τον εαυτό της αγάπη...

P: (Με επιθετική ένταση.) Μια μαλακισμένη ψυχοπαθής ήτανε...

B: (Πολύ κοφτά. Οι λέξεις της σχεδόν σφυρίζουν από την οργή.) Δεν είσαι άξιος να μιλάς για αυτήν...

P: Κατά βάθος ήθελε να την ξεκοιλιάσω και να την κατουρήσω στα ανοιγμένα της εντόσθια...

B: (Πολύ κοφτά και χαμηλόφωνα.) Κλείσε τη μουσική...

P: Κι ύστερα να της βγάλω τα μάτια και να κατουρήσω μέσα στις κόγχες... Το ακούς; Να κατουρήσω μέσα στο μυαλό της...

B: (Ξεσπάει ουρλιάζοντας.) ΚΛΕΙΣΕ ΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ, ΓΑΜΗΜΕΝΕ...

P: (Κλείνει τη μουσική. Με πολύ ειρωνικό ύφος.) Γιατί, κυρία; Δεν είναι καλή μουσική για να δεθούμε;

B: Δεν είσαι άξιος για αυτή τη μουσική...

P: (Ασυνήθιστα σοβαρά.) Εμένα όμως διάλεξες για το Λυκόφως...

B: (Σαν να σκέφτεται κάτι.) Ναι, εγώ σε διάλεξα...

P: Κάτι βρήκες σε εμένα, λοιπόν...

B: (Συνεχίζει να σκέφτεται κάτι.) Αυτή η μουσική είναι για τον Πόνο...

P: Για τον Πόνο;

B: Ναι, για τον Πόνο... Δέσιμο, Δάκρυα, Πόνος, Αγάπη...

P: Μα τότε θα –

B: Τότε θα με κόβεις κεμπάπ... Θα μου κόβεις τα δάχτυλα και θα μου βγάζεις τους βολβούς των ματιών...

P: *(Σαν να σκέπτεται κάτι κι αυτός.)* Ναι, αυτό θα κάνω...

B: Θα ανοίγεις τα εντόσθιά μου και θα κατουράς πάνω τους...

P: Ναι, θα σε κατουράω...

B: Κι εγώ θα ουρλιάζω από πόνο σαν γουρούνα...

P: Ναι, θα ουρλιάζεις...

B: *(Με συγκινημένη έκφραση.)* Κι έτσι θα μπαίνω στην Αγάπη... Μέσα από τον Πόνο... Θα γίνομαι Αγάπη μέσα από τον Πόνο...

6.

P: *(Κοφτά.)* Και ποιο είναι το νόημα;

B: Ποιο «νόημα»;

P: Το νόημα από όλες αυτές τις μαλακίες που λες... Ή και το νόημα αυτών που γίνονται... Το νόημα των πράξεων... *(Μικρή σιωπή.)* Ας πούμε, ποιο είναι το νόημα της θυσίας της Βρουγγίλδης;

B: *(Τον διορθώνει.)* Βρουγγίλδης...

P: Της γαμημένης Βρουγγίλδης, λοιπόν... Γιατί θέλει να καεί; Γιατί να μοιράσει την αγάπη της στην ανθρωπότητα;

B: Γιατί γυρεύει κάτι...

P: Τι γυρεύει;

B: Όλοι γυρεύουν κάτι... Ακόμη κι εσύ...

P: Τι γυρεύω εγώ;

B: Δεν ξέρεις;

P: Όχι, δεν ξέρω...

B: Γυρεύεις ένα μεγάλο γεγονός... Κάτι αιώνιο...

P: *(Με απορία.)* Κάτι αιώνιο;

B: Κάτι που να μείνει όταν εσύ θα πεθάνεις...

P: Και τι αιώνιο έχει το να πέσεις στη φωτιά;

B: Η Βρουγγίλδη πέφτει στη φωτιά από αγάπη...

P: Ε, και;

B: Η μοίρα της αγάπης είναι να ολοκληρώνεται...

P: Μαλακίες... Το μυαλό σου είναι γεμάτο με μαλακίες... Τα κωλοβιβλία σου σου έχουν γαμήσει το κεφάλι...

B: Η μοίρα της αγάπης είναι να ολοκληρώνεται... Το ξέρουν ακόμη και τα μικρά παιδιά...

P: Κι εγώ; Γιατί θα σε τεμαχίσω, καριόλα;

B: Γιατί γυρεύεις την αγάπη...

P: *(Την κόβει. Με ένταση.)* Γιατί θέλω να χύσω, καριόλα – γι' αυτό... Θέλω να απλώσω τα εντόσθιά σου στον τοίχο και να χύσω... Την αγάπη την έχω γραμμένη στ' αρχίδια μου...

B: Μπορούμε να αρχίσουμε... Ελπίζω να θυμάσαι τα Στάδια και τους Κανόνες...

P: *(Κοφτά, σαν κάτι να σιέφτηκε και να μονολογεί.)* Πάντως, να ξέρεις, είναι αληθινό...

B: *(Αμήχανα αιφνιδιασμένη.)* Ποιο;

P: Το όνομά μου... Είναι αληθινό... Έτσι με δηλώσανε στο δημαρχείο... Ξέρω, μοιάζει παράξενο... Η μητέρα μου ήταν ηθοποιός... Με είπε Ρωμαίο γιατί μπορούσα να ομορφύνω το θόλο της νύχτας...

B: *(Με έντονη ειρωνεία.)* Τι θα κάνεις, λέει;

P: Μισό λεπτό... Θα με περιμένεις, έτσι;

(Ο Β απομένει σιωπηλή. Ο Ρ σηκώνεται από την καρέκλα του. Πάει μέσα στο κοινό και παίρνει ένα βιβλίο. Γυρίζει βιαστικά και διαβάζει.)

P: «Δώσε μου τον Ρωμαίο μου... Και όταν πεθάνει / πάρ' τον και κόψ' τον σε πολλά μικρά αστέρια – / κι αυτός θα κάνει το πρόσωπο του ουρανού ολόλαμπρα ωραίο... / Κι όλος ο κόσμος πια θα λατρεύει τη νύχτα / και θα περιφρονεί τον ζωοδότη ήλιο...»

B: *(Γελάει σαρκαστικά.)* Αυτό είναι από τα άγραφα... Εσύ θα ομορφύνεις τον ουρανό... Και δεν μου λες, καλέ μου: Η μάνα σου τα σιέφτηκε αυτά;

P: *(Την κοιτάζει.)* Μου το διάβαζε...

B: Βρήκες τους στίχους στη μηχανή αναζήτησης...

P: *(Διαμαρτύρεται.)* Σου λέω, μου διάβαζε από το βιβλίο... Από τον «Ρωμαίο»...

B: Λέγεται «Ρωμαίος και Ιουλιέτα»... *(Με επεξηγηματικό σαρκασμό.)* Ο τίτλος είναι αυτός... «Ρωμαίος και Ιουλιέτα»... Είναι τραγωδία του Σαίξπηρ... *(Ο P συνεχίζει να την κοιτάζει. Εκείνη συνεχίζει πολύ ειρωνικά.)* Σαίξπηρ... Ένας σπουδαίος ποιητής... Άγγλος... Πολύ παλιός – σχεδόν αρχαίος...

P: Τον ξέρω τον Σαίξπηρ... Όλοι τον ξέρουν...

B: *(Πολύ ειρωνικά.)* Να σε κάνουμε καθηγητή, λοιπόν – μην πάνε χαμένα τόσα που ξέρεις...

P: Τον ήξερα από παιδί...

B: Ήσουν παιδί-θαύμα...

P: Εσένα, το Βουγχιλδη είναι αληθινό;

B: *(Τον διορθώνει.)* Βρουγχιλδη, είπαμε...

P: *(Επαναλαμβάνει συλλαβιστά.)* Βρουγ-χιλ-δη... ΟΚ, το έμαθα...

B: Πρέπει να αρχίσουμε...

P: Και γιατί διάλεξες το Βρουγχιλδη;

B: Γιατί; *(Μικρή παύση.)* Γιατί τραβάει τους ανώμαλους σαν και σένα... Όταν λες πως έπεσε στη φωτιά, μπαίνουν στο μυαλό του άλλου ιδέες... Πυρωμένα σίδερα, πυρωμένες βελόνες – διάφορα τέτοια...

P: Δεν λες αλήθεια... Σημαίνει κάτι για σένα αυτό το όνομα...

B: Δεν σημαίνει τίποτε...

P: Γιατί φοβάσαι να το πεις;

B: *(Σκέφτεται για λίγες στιγμές.)* Ναι, σημαίνει κάτι... Σημαίνει πως μπήκε μέσα στο δειλινό της... Καταλαβαίνεις; Της φέραν το πτώμα του άντρα που αγαπούσε... Κι αυτή σκέφτηκε πως θα ενωθούν αιώνια αν ανάψει μια μεγάλη φωτιά...

P: Είσαι μαλακισμένη...

B: *(Με ένταση και συγκίνηση.)* Ήτανε μια σπουδαία γυναίκα... Μπορούσε να αγαπήσει... Έφτιαξε ένα δειλινό και μπήκε μέσα...

B: Αυτά γίνονται μόνο στα παραμύθια...

(Η Β σηκώνεται από τη θέση της και πηγαίνει στους θεατές. Πίνει ένα ποτήρι νερό, ενδεχομένως να ελέγχει και τα μηνύματα του κινητού της.)

P: *(Ενώ η Β βρίσκεται στους θεατές.)* Είσαι εκεί; Πού είσαι; Είσαι εκεί;

B: *(Γυρίζοντας στη θέση της.)* Ένα κλικ ήτανε... Έκανε ένα κλικ και πήγε παραπέρα...

P: *(Σαν να μην την ακούει.)* Πού ήσουν; Είχες να θηλάσεις το μωρό σου, πουτάνα;

B: Μην τρομάζεις... Έχουν γίνει πολλά τέτοια...

P: Τέτοια;

B: Τέτοιες ιστορίες εννοώ... Σαν την Βρουγκίλδη... Άνθρωποι σκέφτηκαν κάτι και το πίστεψαν... Σαν να τους ρούφηξε το μυαλό τους...

P: Μαλακίες...

B: Λένε για έναν άνθρωπο πως ένα βράδυ ονειρεύτηκε ότι ήταν κατσαρίδα... Και το πρωί –

P: *(Την κόβει.)* Μην το πεις – το έχω δει σε ταινία... Ξύπνησε μεταμορφωμένος σε κατσαρίδα...

B: Ήταν αληθινή ιστορία...

P: Αρχίδια ήταν.

B: Κάποιος άλλος σ' ένα τρένο έγινε ο Γιόζεφ Μένγκελε... Ο ναζί που έκανε πειράματα σε παιδιά... Ξεκίνησε σαν ένα παιχνίδι για να περάσει η ώρα, μετά από τόσα χρόνια... Μετά, τα πράγματα ξέφυγαν...

P: *(Ειρωνικά.)* Τι μου λες;

B: *(Σκέφτεται.)* Και δεν ήταν μονάχα αυτός... Ένα ζευγάρι είπαν πως είναι μόνοι τους στο κέντρο του ωκεανού, και γύρω τους οι καρχαρίες... Το πρωί, τους βρήκανε κομματιασμένους μέσα στα αίματα...

P: Ήταν καμμένοι... Ήτανε όλοι τους μαλακισμένοι και καμμένοι...

B: Δυο άλλοι είπαν πως θα τους φάνε τα μυρμήγκια... Αλείφτηκαν με μέλι, δέθηκαν στο κρεβάτι και περίμεναν...

P: Και τι έγινε μετά;

B: Μετά; *(Σαν να σκέφτεται κάτι.)* Μετά δεν τους βρήκε ποτέ κανένας...

P: Ξέρεις κάτι; Κάνεις την έξυπνη... Διαβάζεις ιστορίες στα σκατοβιβλία και μου κάνεις την έξυπνη... Αλλά η έξυπνάδα σου δεν θα κρατήσει για πολύ... Όταν θα σου βγάλω τα έντερα, θα τα ξεχάσεις όλα αυτά... Δεν θα έχεις χώρο στο μυαλό σου, πίστεφέ με...

(Από τα μεγάφωνα αρχίζει το τραγούδι Can't help falling in love with you – από την εκτέλεση του Κλάους Νόμι.)

B: Τι είναι αυτό;

P: Ψάχνω ένα τραγούδι για να δεθούμε... Ένα γαμημένο τραγούδι για να δεθούμε...

B: Και διάλεξες αυτό;

P: Δεν το ξέρω... Πάτησα «ένα τραγούδι για να δεθούμε» και μου το έβγαλε πρώτο η μηχανή αναζήτησης...

(Ενώ ο P και η B μιλάνε, αρχίζει η πρώτη στροφή του τραγουδιού:

*Wise men say only fools rush in
but I can't help falling in love with you...)*

B: Ξέρεις κάτι; Η μηχανή αναζήτησης είναι σοφή...

(Το τραγούδι συνεχίζει.)

*Shall I stay? Would it be a sin?
If I can't help falling in love with you...*

P: Σου κάνει, λοιπόν;

B: Ναι, μου κάνει... Αλλά όχι για να δεθούμε...

P: Για τι σου κάνει;

B: Για να πεθάνουμε... Είναι ένα τραγούδι για την αγάπη...

P: *(Ειρωνικά.)* Για την αιώνια αγάπη...

B: *(Πολύ επιθετικά, με ένταση.)* Ναι, αλητάκι... Για την αιώνια αγάπη...

P: *(Ουρλιάζει.)* Θα σου γαμήσω την Παναγία, γαμημένη... Θα σε κάνω κιμά...

B: *(Ουρλιάζει δυνατότερα.)* ΣΚΑΣΕ, ΑΛΗΤΑΚΙ – ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ...

P: *(Με σιγανή απειλητική φωνή.)* Θα σου βάλω πυρωμένη μασιά στο στόμα... Και θα σ' την μπήξω στο λαρύγγι, πουτάνα...

(Σταματάνε να μιλάνε ενώ το τραγούδι κορυφώνεται:

*Like a river flows surely to the sea,
Darling so it goes,
some things are meant to be...
Take my hand, take my whole life too
for I can't help falling in love with you...*

B: *(Μιλά σαν μαγεμένη, ενώ ακούγεται το ορχηστρικό κρεσέντο του κομματιού.)* Θα είναι το τραγούδι της αγάπης μας... Αυτό θα είναι...

P: Εσύ πριν είπες πως η αγάπη θα προκύψει από μόνη της... Και πως κανένας δεν ξέρει το πρόσωπό της από τα πριν...

B: Ναι, αλητάκι... Θα προκύψει από μόνη της... Και αυτό είναι το τραγούδι που θα τη στεφανώνει...

7.

(Ο Ρ κλείνει απότομα το τραγούδι.)

P: Ωστόσο, εξακολουθεί να μας λείπει το γαμημένο κομμάτι για το Δέσιμο...

B: Δεν μας λείπει τίποτε... Είμαστε έτοιμοι να ξεκινήσουμε...

P: (Πολύ ειρωνικά.) Και με ποια μουσική θα δεθούμε, αγάπη μου;

B: Δεν έχουμε τον Τραβόλτα; Το κομμάτι από το Grease;

P: Τον Τραβόλτα; Μα εσύ πριν το έβγαλες μια σαχλαμάρα... Μια γελοιότητα...

B: Ίσως να ήμουν υπερβολική...

P: Κι είπες πως οι άνθρωποι δεν μπορούν να δεθούν με τέτοιες γελοιότητες...

B: Υπό συνθήκη, ίσως και να γίνεται... Κάποιες φορές οι σαχλαμάρες είναι χρήσιμες... Κάνουν μια δουλειά... Αλλιώς, δεν θα υπήρχαν... (Σκέφτεται.) Θα μπορούσαμε να το χορέψουμε κιόλας...

P: Δεν ξέρω να το χορεύω...

B: Θα το δεις στο βίντεο... Είναι πολύ εύκολο... Παιχνιδάκι...

P: Δεν ξέρω να χορεύω...

B: Δεν χρειάζεται να ξέρεις... Αρκεί η επιθυμία...

P: Ούτε επιθυμία έχω...

B: Αν αρχίσεις να χορεύεις, θα σου αρέσει... Θα τραγουδάμε και τα λόγια... Εσύ του Τραβόλτα και εγώ της Ολίβιας...

P: Δεν ξέρω τα λόγια...

B: Θα τα βρεις με την πρώτη... Πληκτρολογείς τον τίτλο και τα βρίσκεις...

P: Δεν ξέρω να τραγουδάω...

B: Και εν πάση περιπτώσει, κάποτε πρέπει να ξεκινήσουμε...

P: Με τα Δάκρυα, τι θα κάνουμε;

B: Θα σκεφτείς κάτι... Θα στύψεις το μυαλό σου... Αν θες να με κόψεις, πρέπει να ιδρώσεις...

(Βγάζει τσιγάρο και το βάζει στο στόμα.)

B: Αλλά πρώτα απ' όλα πρέπει να ξεκινήσουμε... Όπου να 'ναι θα ξημερώσει...

P: Ναι, ας ξεκινήσουμε...

(Εδώ, κάποιος θεατής από το κοινό μπορεί να τους δώσει ένα χαρτί με τα λόγια του τραγουδιού που θα χορεύουν.)

B: Να φτιάξουμε κι ένα σενάριο...

P: Τι σενάριο;

B: Ένα σκηνικό για τη συνάντησή μας... Ας πούμε, είναι νύχτα σε ένα μπαρ... Εγώ κάθομαι μόνη στην μπάρα και πίνω... *(Ανάβει το τσιγάρο της.)* Και καπνίζω... *(Φυσάει τον καπνό.)* Και τι φοράω;

P: Κάτι πολύ προκλητικό...

B: Μπράβο, το 'χεις... Κάτι στενό και πολύ προκλητικό... Και τακούνια... Κι εσύ; Τι φοράς εσύ;

P: Τι φοράω;

B: Κάτι βρόμικο και παλιούρικο... Σαν να είσαι αλητάκι...

P: Θα δεις τι θα σου κάνει το αλητάκι, σκύλα...

B: Ας ξεκινήσουμε, λοιπόν... Θυμάσαι πως λέγεται το παιχνίδι;

P: Dämmerung...

B: Σωστά... Και τον δεύτερο κανόνα; Θυμάσαι τον δεύτερο κανόνα;

P: Είναι αυτός με το ροτβάιλερ... Δεν σταματάμε, μέχρι τα δόντια να ακουμπήσουν με δόντια...

B: *(Με επιφώνημα θαυμασμού.)* Ναι, αυτό... Από τη στιγμή αυτή και μετά, δεν σταματάμε, αλητάκι... Το πάμε μέχρι τα δόντια να ακουμπήσουν με δόντια... *(Σηκώνεται και κάθεται σε ένα σκαμπό.)* Είμαι καθισμένη στο μπαρ, λοιπόν, και πίνω μόνη...

P: Καλησπέρα σας...

B: *(Φυσάει με πόζα τον καπνό της.)* Καλησπέρα...

P: Να σας κεράσω ένα ποτό;

B: Ένα ποτό; Όχι...

P: Γιατί όχι;

B: Γιατί δεν πίνω ποτέ με αγνώστους...

P: Είμαι πρόθυμος να γνωριστούμε...

B: Εγώ δεν είμαι...

P: Γιατί; Δεν σας αρέσω;

B: Δεν έχω όρεξη για γνωριμίες...

P: Και γιατί είστε εδώ τέτοια ώρα; Μια τόσο ελκυστική γυναίκα ντυμένη τόσο προκλητικά;

B: Ελκυστική; Με βρίσκεται ελκυστική;

P: Κάτι περισσότερο από ελκυστική... Σας βρίσκω θεσπέσια...

B: Και λέτε την αλήθεια;

P: Μα φυσικά... Ποιο λόγο θα είχα να σας πω ψέματα;

B: Είστε πολύ ευγενικός...

P: Ωστόσο, δεν μου είπατε, για ποιο λόγο είστε εδώ;

B: Για να χορέψω...

P: Για να χορέψετε;

B: Ναι... Λατρεύω το χορό...

P: Και γιατί κάθεστε στο μπαρ; Αφού λατρεύετε το χορό...

B: Γιατί δεν βρίσκω κατάλληλο παρτενέρ...

P: Νομίζω πως τον βρήκατε μόλις τώρα...

B: (*Φυσάει τον καπνό προς το μέρος του.*) Είσαι πολύ σίγουρος για τον εαυτό σου...

P: Είναι η ώρα που καταργούμε τον πληθυντικό αριθμό;

B: Αν το αισθάνεσαι κι εσύ, γιατί όχι;

P: Να σου ζητήσω να χορέψουμε, λοιπόν;

B: Αν είσαι έτοιμος για τις συνέπειες...

P: Ποιες συνέπειες;

B: Δεν ξέρω... Μα υπάρχουν πολλές συνέπειες για καθετί που κάνουμε στη ζωή... Μπορεί, αν χορέψουμε μαζί, να δεθούμε...

P: Ε, όχι δα...

B: Οι άνθρωποι είναι πολύ ιδιαίτερα ζώα... Δένονται με το παραμικρό... Ίσως γι' αυτό κυριάρχησαν στον κόσμο...

P: Θα είναι μονάχα ένας χορός... Τίποτε περισσότερο...

B: Αναλαμβάνεις την ευθύνη...

P: (*Με πρόδηλη διάθεση φλερτ.*) Αναλαμβάνω ό,τι θέλεις, μωρό μου...

(*Από τα μεγάφωνα αρχίζει η μουσική από το You are the one that I want.*)

B: Γιά να σε δούμε, λοιπόν...

(Στέκονται απέναντι και χορεύουν, αντιγράφοντας τον χορό του Τραβόλτα και της Ολίβιας Νιούτον Τζον. Ο καθένας τραγουδάει το ρόλο του άντρα και της γυναίκας αντίστοιχα. Μπορούν να κρατούν τα λόγια τους τυπωμένα σε χαρτί.)

P: I got chills. / They're multiplyin'. /
And I'm losin' control. / 'Cause the power /
you're supplyin', / it's electrifyin'!

B: *(Σβήνοντας το τσιγάρο της, όπως στη χορογραφία.)* You
better shape up, / 'cause I need a man / and
my heart is set on you. / You better shape up;
/ you better understand / to my heart I must
be true.

P: Nothin' left, nothin' left for me to do.

O P και η B μαζί: You're the one that I want, /
you are the one I want, o, o, oo, honey. / The
one that I want, / you are the one I want want,
o, o, oo, honey. / The one that I want, / you
are the one I want want, o, o, ooooo / The one
I need. / Oh, yes indeed.

B: If you're filled / with affection / you're
too shy to convey, / meditate in my direction.
/ Feel your way.

P: I better shape up, / 'cause you need a
man.

B: I need a man / who can keep me
satisfied.

P: I better shape up / if I'm gonna prove -

B: you better prove / that my faith is
justified.

P: Are you sure?

Ο Ρ και η Β μαζί: Yes, I'm sure down deep
inside. / You're the one that I want, / you are
the one I want, o, o, oo, honey. / The one that
I want, / you are the one I want want, o, o,
oo, honey. / The one that I want, / you are
the one I want want, o, o, ooooo / The one I
need. / Oh, yes indeed.

(Το τραγούδι τελειώνει. Οι δυο τους κοιτιούνται λαχναρισμένοι.)

8.

B: Δεν μπορώ να πω... Για πρωτάρης, χορεύεις περίφημα... Έχεις ταλέντο στο χορό...

P: Δεν είμαι πρωτάρης...

B: Μου είπες πριν πως δεν ξέρεις να χορεύεις αυτό το τραγούδι...

P: Πριν δεν σου είπα τίποτε... Σε είδα στο μπαρ να καπνίζεις, σε πλεύρισα και σου έβαλα ένα τραγούδι... Πώς είναι δυνατόν να έβαζα κάτι που δεν ξέρω να χορεύω;

B: (Με μια απολογητική χειρονομία.) Δίκιο έχεις... Μπερδεύτηκα...

P: Το χόρευα με την αδελφή μου αυτό το τραγούδι... Για δυο καλοκαίρια το χόρευα κάθε μέρα...

B: (Με ελαφριά απογοήτευση.) Με την αδελφή σου;

P: Όταν ήμασταν παιδιά... Της άρεσε πολύ αυτό το τραγούδι... Ήταν το τραγούδι του έρωτά της...

B: (Με σαρκασμό.) Το τραγούδι του έρωτά της; Και γιατί το χόρευε μαζί σου;

P: Ήταν ένα χρόνο μεγαλύτερη από μένα... Είχε ερωτευτεί τρελά ένα συμμαθητή της – μα έτρεμε να του μιλήσει... Ξέρεις πώς είναι τα κορίτσια στην εφηβεία... Έλεγε πως, αν την έφτυνε, θα αυτοκτονούσε... Κι έτσι μείνανε δυο απλοί συμμαθητές, δίχως να μιλήσουν ποτέ....

B: Κι εσύ πού κολλάς σε όλο αυτό;

P: Μου ζήτησε να κάνω το συμμαθητή... Να χορεύω μαζί της – κι αυτή να φαντάζεται πως χορεύει με εκείνον...

B: (Ειρωνικά, ενώ ανάβει τσιγάρο.) Τι μου λες; (Φυσάει επιδεικτικά τον καπνό της.) Έγινες ο μαλακισμένος «συμμαθητής» που έπεφτε επιτέλους στα πόδια της;

P: Ναι, αυτός έγινα... Για δυο χρόνια... Για την ακρίβεια, για δυο καλοκαίρια...

B: *(Πολύ ειρωνικά.)* Σα να λέμε, έζησες βασανισμένη εφηβεία... Σε υποχρέωνε να χορεύεις το Grease... Δυο καλοκαίρια βυθισμένα στον εφιάλτη...

P: *(Σαν να μην την ακούει, σαν να μην αντιλαμβάνεται τον ειρωνικό της τόνο.)* Δεν μπορούσα να της χαλάσω χατίρι...

B: Δηλαδή, δεν σου άρεσε το τραγούδι;

Γ: Δεν ήξερα αν μου άρεσε... Και δεν με ένοιαζε... Ήξερα πως για δύο καλοκαίρια είχα μια αποστολή... Ήμουν ο «συμμαθητής» της αδελφής μου... Το χορεύαμε ξανά και ξανά, τριάντα και σαράντα φορές την ημέρα... Υπήρξαν φορές... *(Σταματάει, σαν να σκέφτηκε κάτι.)*

B: Τι φορές;

P: Υπήρξαν φορές που με κοίταξε με αληθινή αγάπη...

B: *(Με επιθετικό ενθουσιασμό.)* Γουάου, το θέμα γίνεται ενδιαφέρον... Μπράβο, αλητάκι... Ήσουν, λοιπόν, ερωτευμένος μαζί της... Ναι, αυτό ήσουν... Και ξέρεις κάτι; Έτσι όπως σε βλέπω, ακόμη είσαι...

P: *(Κοφτά.)* Δεν είμαι...

B: Φυσικά και είσαι, γλυκέ μου... Δεν είναι ντροπή... Οι μισοί άντρες είναι ερωτευμένοι με τις μανάδες τους και οι άλλοι μισοί με –

P: *(Πολύ κοφτά.)* Δεν γίνεται να είμαι...

B: Συμβαίνει πολλές φορές –

P: *(Την κόβει.)* Η αδελφή μου πέθανε... Στην αρχή του τρίτου καλοκαιριού, πέθανε...

B: *(Με απογοητευμένη έκπληξη.)* Πέθανε; Αυτό δεν είναι καλό... *(Τον κοιτάει.)* Είμαστε σε ένα μπαρ και φλερτάρουμε... Τι δουλειά έχουν οι θάνατοι με όλα αυτά;

P: *(Συνεχίζει σαν να μην την άκουσε.)* Πέθανε από μια σπάνια αρρώστια... Νόσος του Ορσό ή Αλεξανδρινή Νόσος – αυτό ήταν το

επιστημονικό της όνομα... (Σαν να διαβάζει από βιβλίο.) Το σώμα παραλύει και τα άκρα οδηγούνται στη σταδιακή νέκρωση...

B: Ούτε αυτό με τις αρρώστιες βοηθάει... Αν θέλεις πάση θυσία έναν θάνατο, βάλε ένα τροχαίο, να τελειώνουμε...

P: (Συνεχίζοντας να μην την ακούει.) Τα ζωτικά όργανα παύουν τις λειτουργίες τους μέσα σε οχτώ με δώδεκα εβδομάδες.

B: Θέλεις να χορέψουμε κάτι άλλο;

P: (Κοιτώντας στο κενό.) Πρώτα παρέλυσαν τα πόδια και τα χέρια... Μετά άρχισε να προχωράει στον κορμό... Μέρα με τη μέρα... Κράτησε τρεις μήνες – από την αρχή της άνοιξης μέχρι την αρχή του καλοκαιριού... Ήτανε δεκαέξι χρονών κοπέλα και την έβλεπες να σβήνει...

B: Σου το είπα – δεν θα βγάλει πουθενά αυτή η ιστορία με τις αρρώστιες...

(Ενώ ο P μιλάει, η B γυρίζει ανάποδα την φακό της. Έτσι, χωρίς να την φωτίζει τίποτε πια, χάνεται στο σκοτάδι της πλευράς της.)

P: Ήμωνα κάθε μέρα στο δωμάτιο του νοσοκομείου... Της έδινα λεμονάδα με το καλαμάκι, της σκούπιζα το μέτωπο με μαντήλι... Κι ακόμη... (Κομπιάζει για λίγο.) Κι ακόμη της μιλούσα... Κάποτε έφευγε η μαμά μας, να πάει τουαλέτα ή να πάρει τηλέφωνο, κι εγώ της μιλούσα...

B: (Μέσα από το σκοτάδι της πλευράς της.) Κι ήσουν φυσικά ο «συμμαθητής»... Εκείνος που η αδελφή σου αγαπούσε...

P: (Με οραματική έξαψη.) Ναι, αυτός ήμουν... Ο «συμμαθητής»... Είχε καταλάβει τον έρωτά της και ερχόταν κάθε μέρα στο νοσοκομείο για να δώσουν όρκους αιώνιας αγάπης...

B: Δεν ήταν κάπως αργά;

P: Ποτέ δεν είναι αργά...

B: Κι εκείνη σου απαντούσε; Μπορούσε να σου απαντήσει;

P: Δεν χρειαζόταν να μπορεί εκείνη... Μπορούσα να απαντάω εγώ για εκείνη...

B: Είσαι τρελός... Έβγαζες τις απαντήσεις από το μυαλό σου... Εκείνη δεν μπορούσε καν να κουνήσει τα χείλη της...

P: Μα ήταν αδελφή μου... Ήξερα τι θα μπορούσε να σκεφτεί ανά πάσα στιγμή...

B: *(Με διάθεση να κλείσει την κουβέντα.)* Εν πάση περιπτώσει, κάποτε πέθανε...

P: *(Κοιτώντας στο κενό, βυθισμένος μέσα στην αφήγησή του.)* Το τελευταίο βράδυ είχαμε πάει μαζί με τη μαμά... Η αδελφή μου είχε πέσει σε κώμα, κι εμείς την κοιτούσαμε... Κάποτε, η μαμά πήγε για λίγο στην τουαλέτα... Ή πήγε έξω για να κλάψει μόνη της... *(Παίρνει ανάσα.)* Τότε... *(Σταματάει.)*

B: *(Ανήσυχη.)* Τότε τι;

P: Τότε ο «συμμαθητής» βρήκε την ευκαιρία να της μιλήσει... Να της κάνει τη μεγάλη πρόταση...

B: *(Με ένταση.)* Πρόταση; Τι πρόταση;

P: Τη μόνη αληθινή πρόταση που μπορεί να κάνει ένας άντρας...

B: *(Σχεδόν ταραγμένη.)* Ποια πρόταση;

P: Της ζήτησε να πεθάνουνε μαζί... Να μείνουν ενωμένοι για πάντα... Να της κόψει το λαιμό της με το κοπίδι του γραφείου... Κι έπειτα να κόψει και τον δικό του... Να πεταχτούνε τα αίματά τους και να σμίξουνε... Να γίνουνε ένα...

B: *(Σηκώνει τον φακό προς τους θεατές. Σαν να φάχνει κάποιον. Μιλάει δυσφορία, σαν να την ενοχλεί κάτι.)* Είναι ώρα να τελειώσει η ιστορία με την αδελφή σου...

P: Σαν τον Ρωμαίο και την Ιουλιέτα... *(Διαβάζει, θαρρείς, από ένα αόρατο βιβλίο.)* «Δεν με γέλασες, λοιπόν, φαρμακοτρίφτη... Μου έδωσες το γιατρικό που σώζει μονομιάς... Μ' ένα φιλί πεθαίνω...»

B: *(Σιγά-σιγά στρέφει τον φακό προς το μέρος της και φωτίζεται από το φως. Ξεσπάει, πολύ ταραγμένη.)* Δεν της ζήτησε τίποτε... Εσύ τα έλεγες αυτά... Δεν υπήρχε «συμμαθητής»... Εσύ ήσουν που είχες πάρει το κοπίδι...

P: *(Εξακολουθεί να μην την ακούει, σαν να βρίσκεται εγκλωβισμένος μέσα στην ιστορία που θυμάται.)* Κι έπειτα εκείνη του απάντησε... Του είπε πως δεν θα τον άφηγε να πεθάνει μαζί της... Του είπε πως έπρεπε να ζήσει, για να είναι παντοτινός μάρτυρας της αγάπης τους...

B: *(Με δάκρυα στα μάτια, φωνάζει, σχεδόν ουρλιάζει.)* ΗΣΟΥΝ ΜΟΝΟΣ ΣΟΥ... ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ ΚΑΝΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ... Η ΑΔΕΛΦΗ ΣΟΥ ΗΤΑΝ ΣΕ ΚΩΜΑ ΚΑΙ Ο «ΣΥΜΜΑΘΗΤΗΣ» ΕΚΑΝΕ ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΜΕ ΜΙΑΝ ΑΛΛΗ...

(Οι φακοί και των δυο σβήνουν. Σκοτάδι.)

P: *(Φωνάζει ακόμη δυνατότερα, για να σκεπάσει τη φωνή της.)* ΤΟΥ ΕΙΠΕ ΝΑ ΖΗΣΕΙ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΔΥΟ ΤΟΥΣ... ΤΟΥ ΕΙΠΕ ΝΑ ΖΗΣΟΥΝ ΟΙ ΔΥΟ ΤΟΥΣ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΑΥΤΟΝ...

B: *(Ουρλιάζει με λυγμούς.)* ΗΣΟΥΝΑ ΜΟΝΟΣ ΣΟΥ... ΕΙΧΕΣ ΦΤΙΑΞΕΙ ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΜΥΑΛΟ ΣΟΥ...

9.

(Οι δυο φακοί ανάβουν. Η Β είναι κουλουριασμένη στο πάτωμα. Ο Ρ κάθεται στην καρέκλα του.)

P: *(Με ξερή τεχνική φωνή.)* Εντάξει με τα Δάκρυα;

(Η Β παραμένει σιωπηλή. Σιγά σιγά παύουν τα αναφιλητά της. Τώρα μοιάζει με πεσμένη πάνινη κούκλα.)

P: Έπρεπε να δακρύσεις με τα λόγια... Να βάλω τη φαντασία μου να δουλέψει και να δακρύσεις με τα λόγια... Έτσι δεν είναι;

(Η Β ανασηκώνεται και τον κοιτάει. Πηγαίνει τα μαλλιά της προς τα πίσω.)

B: *(Κοφτά, με επίσης ξερή φωνή.)* Ναι, έτσι είναι...

P: Και τώρα; Έγινε όπως έπρεπε; Δάκρυα όπως έπρεπε;

B: *(Πολύ κοφτά.)* Ναι, έγινε όπως έπρεπε...

P: Ωραία, λοιπόν... Δέσιμο, Δάκρυα, Πόνος, Αγάπη... Σωστά;

B: Σωστά...

P: Δέσιμο, Δάκρυα, Πόνος... Τα λέω σωστά; Πόνος... Είναι η ώρα για τον Πόνο...

B: Ναι...

P: *(Υψώνοντας τον τόνο της φωνής.)* «Ναι, είναι η ώρα για τον Πόνο», πουτάνα... Πες το...

B: *(Ξερά, ουδέτερα.)* Ναι, είναι η ώρα για τον Πόνο...

P: Και τώρα να πονέσεις πολύ... Πιο πολύ από όσο μπορείς να φανταστείς...

B: Πού βρίσκομαι;

P: Στο υπόγειο από το γκαράζ του σπιτιού μου... Στο πίσω μέρος έχω φτιάξει το δωματιάκι... Με τα εργαλεία μου... Η είσοδος είναι μια κρυφή καταπακτή στο πάτωμα, που δεν θα τη βρει ποτέ κανείς...

B: *(Σηκώνεται και πηγαίνει στην καρέκλα της.)* Απίστευτα κοινότοπο όλο αυτό...

P: Και όσο κι αν φωνάζεις, δεν θα σε ακούσει κανείς... Το έχω μονώσει ολόκληρο με υαλοβάμβακα...

B: Πώς βρέθηκα εδώ;

P: Πίστεψες στο μπαρ τη δακρύβροχτη ιστορία μου, ήρθες μαζί μου στο αυτοκίνητο... Κι έπειτα ξύπνησες εδώ...

B: *(Κάθεται στην καρέκλα της. Ανάβει τσιγάρο.)* Πώς έμεινα αναίσθητη; Με χτύπησες;

P: Σου έβαλα μαντήλι με χλωροφόρμιο... Ποτέ δεν θα χτυπούσα μια κυρία...

B: Και τώρα;

P: Τώρα είσαι δεμένη πάνω σε ξύλινη τάβλα... Στο τραπέζι του Χασάπη...

B: Τα ρούχα μου τα φοράω;

P: Όχι, καριόλα... Είσαι γυμνή και δεμένη... Και γύρω μυρίζει καμένο...

B: Είμαι δεμένη μπρούμυτα ή ανάσκελα;

P: Είσαι δεμένη ανάσκελα... Για να βλέπεις και να φοβάσαι...

B: Φοβάσαι περισσότερο όταν δεν βλέπεις... Όταν ακούς μονάχα...

P: Σου έχω βάλει ταινία στα μάτια, για να μην βλέπεις...

B: Κάπως καλύτερα έτσι...

P: Αλουμινοταινία...

B: Βελτιώνεσαι, δεν μπορώ να μπω...

P: Κι εσύ τρέμεις... Προσπαθείς να κρατηθείς ψύχραιμη, αλλά τρέμεις...

B: *(Φυσάει τον καπνό της. Με ειρωνικό τόνο.)* Αφού το λες εσύ, τρέμω...

P: Και με ρωτάς «τι θα μου κάνεις»;

B: *(Ειρωνικά.)* «Τι θα μου κάνεις»;

P: Θα σε κομματιάσω, πουτάνα...

B: Η πρωτοτυπία σου με συγκλονίζει...

(Από τα μεγάφωνα αρχίζει να παίζει το τέλος του Götterdämmerung του Βάγκνερ – από το σημείο που η Βρουγγίλδη λέει «Γυρίστε στον Αφέντη σας, κοράκια».)

B: Τουλάχιστον, η μουσική είναι μουσική...

(Ο P και η B σιωπούν για λίγο. Ακούγεται μόνο η μουσική.)

B: Και τώρα τι γίνεται;

P: Τώρα περιμένεις... Για την ακρίβεια, μόλις ένιωσες ένα τσίμπημα στον ώμο και περιμένεις...

B: Τι περιμένω; Και τι τσίμπημα ένιωσα;

P: Μόλις σου έκανα ένεση και περιμένουμε να δράσει το αναισθητικό... Θέλει ένα με δύο λεπτά... Απλά δεν θα αισθάνεσαι τα σώμα σου...

B: Δεν θα αισθάνομαι τίποτε;

P: Απολύτως τίποτε... Θα έχεις όλες τις άλλες αισθήσεις, αλλά δεν θα αισθάνεσαι... Είναι αναισθητικό που δοκιμάστηκε σε στρατιώτες για να αυξήσει τη μαχητικότητά τους... *(Ανάβει τσιγάρο.)* Είναι σπουδαίο πράγμα να υπάρχουν τέτοια αναισθητικά...

B: Και τι θα βοηθήσει αυτό;

P: Πρώτα θα σου κόψω τα δάχτυλα με το κλαδευτήρι... Είκοσι δάχτυλα από χέρια και πόδια... Κι εσύ δεν θα καταλάβεις τίποτε...

B: Προφανώς είσαι ηλίθιος... Πρέπει να πονέσω...

P: Έπειτα θα σου κόψω τα βυζιά και θα σου τα βάλω να τα κρατάς στις παλάμες... Θα σου σκίζω την κοιλιά και θα απλώσω τα έντερά σου σε όλο το πάτωμα γύρω από το τραπέζι...

B: (*Εκνευρισμένη.*) Επαναλαμβάνω: είσαι απολύτως ηλίθιος... Είμαστε στο Στάδιο του Πόνου... Πόνος σημαίνει το ακριβώς αντίθετο από το μαλακισμένο αναισθητικό σου...

P: Το αναισθητικό, κοπελιά, κρατάει έξι λεπτά... Ίσα για να σε κόψω χωρίς να το καταλάβεις.. Μόλις αρχίσει να σβήνει η ενέργειά του, θα αρχίσεις να νιώθεις... Στην αρχή θα είναι κάτι σαν δροσιά εκεί όπου βρίσκονται τώρα τα δάχτυλά σου και τα βυζιά σου και τα σπλάχνα σου... Για μερικά δευτερόλεπτα θα είναι ωραία... Θα είναι σαν λύτρωση... Κι έπειτα θα έρθει κάτι άλλο... Θα είναι πόνος, απερίγραπτος πόνος... Σαν καταρράχτης από φωτιά στο κέντρο του νου σου...

B: Επιτέλους, λες κάτι ενδιαφέρον...

P: Και δεν θα σε κόψω μονάχα... Με το καμινέτο θα σου κόψω τους βολβούς των ματιών... Θα σου βάλω τη φλόγα πάνω από την αλουμινοταινία... Μα δεν θα τα κόψω πολύ... Δεν πρέπει να νεκρώσουν εντελώς... Πρέπει να μείνει κάτι από τα νεύρα, για να πονέσουν... Ίσα που θα γίνουν δυο γυάλινα καρβουνάκια... Κι έπειτα θα βγάλω την ταινία και θα τα δω...

B: (*Σβήνει το τσιγάρο. Σηκώνεται και πηγαίνει προς τους θεατές.*) Βλέπω πως πήρες μπρος... Σχεδόν σε συμπαθώ...

P: Και με τη φλόγα θα σχηματίσω στο μέτωπό σου τη λέξη Dämmerung... Ταιριάζει σε μια... (*Λέει το όνομα προσεκτικά, για να μην κάνει λάθος.*) Βρουγγίλδη κάτι τέτοιο...

B: (*Σβήνει το τσιγάρο. Μπορεί από κάποιον θεατή να παίρνει ένα ποτήρι κρασί και να πίνει μια γουλιά.*) Γουάου... Μην σου πω πως αρχίζεις να με φτιάχνεις...

P: Κι έπειτα θα αφήσω πάνω σου τα εκπαιδευμένα ζώα μου... Τα ποντίκια που τρώνε τους καρβουνιασμένους βολβούς των ματιών... Τα

αηδόνια που θα σου τιμολογήσουν το σικώτι... Τα σκαθάκια που θα μπούνε στο γαμημένο αφτί σου και θα σου σπάσουν το τύμπανο...

B: *(Γυρίζοντας προς την θέση της, με έξαψη, υψώνοντας τον τόνο της φωνής της.)* Κι εσύ τι θα κάνεις, γαμημένες;

P: *(Με έξαψη κι αυτός.)* Εγώ θα κατουράω πάνω στο κομματιασμένο σώμα σου... Και στις άδειες κόγχες των ματιών σου...

B: Και μετά;

P: Δεν θα σε νοιάζει το μετά, πουτανάκι...

B: Θα πάρεις το μπλακ εντ ντέκερ, θα του βιδώσεις έλικα και θα το βάλεις στην κοιλιά σου... Και μετά θα πατήσεις το κουμπί... Τα σπλάχνα σου θα αρχίσουν να τινάζονται πάνω στα σπλάχνα μου...

P: *(Γελώντας σαρκαστικά.)* Έχεις πλάκα, πουτανάκι...

B: *(Ουρλιάζοντας.)* ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΘΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΞΕΧΩΡΙΣΕΙ ΠΟΙΑΝΟΥ ΤΑ ΣΠΛΑΧΝΑ ΕΙΝΑΙ ΠΟΙΑ... ΘΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΝΑ...

(Η Β έχει βάλει το πρόσωπό της μέσα στα γόνατά της και τραντάζεται από σπασμούς.)

P: Τελικά είσαι τρελή αρρώστια, έτσι; Μου αρραδιάζεις Κανόνες σκληρούς απαράβατους – και λίγο μετά μου λες να τους γράψω στ' αρχίδια μου... Θυμάσαι τον τέταρτο Κανόνα; Είμαι ο Χασάπης και είσαι το Σφαχτό... Δεν δικαιούμαστε να αλλάξουμε τους ρόλους...

B: *(Η φωνή της γίνεται ένα παρανοϊκό σκλήρισμα.)* Ναι, στ' αρχίδια σου οι Κανόνες, πουσταράκο... Όταν έχεις το μπλακ εντ ντέκερ στα χέρια, γράψε στ' αρχίδια σου τους κανόνες...

P: *(Ειρωνικά.)* Δεν γίνεται να ζούμε χωρίς κανόνες... Θα ήμασταν κτήνη...

B: *(Χαμηλώνοντας τη φωνή του, λαχανιασμένος.)* Αν είναι να πιστεύεις σε κάτι, να πιστεύεις μέχρι το τέλος, πουσταράκο... Σαν τον Βαν Γκογκ...

10.

P: Τι σκατά είναι πάλι αυτός ο Κινγκ Κονγκ;

B: Ο Βαν Γκογκ είναι ζωγράφος... Ένας από τους μεγαλύτερους ζωγράφους όλων των εποχών... (Συλλαβιστά.) Βαν-Γκογκ... Είναι ολλανδικό όνομα...

P: Κοπελιά, είσαι γυμνή, δεμένη και τρέμεις... Δεν έχεις καιρό για ζωγράφους...

(Για τα επόμενα λεπτά, ο P, όσην ώρα μιλάει με τη B για τον Βαν Γκογκ, μπορεί πάει στο κοινό, να πάρει μια πάνινη κούκλα και να αρχίζει να την «βασανίζει»: να της κόβει τα δάχτυλα, να την ξεκοιλιάζει, να της καίει τα μάτια με το καμινέτο – ή ό,τι άλλο.)

B: (Με έξαψη.) Λέγανε πως ήταν τρελός... Έμπαινε και έβγαине στα τρελάδικα... Κάποτε έκοψε το αφτί του και το έδωσε σε μια γυναίκα...

P: (Με ερεθισμένη φωνή.) Τώρα σε καταλαβαίνω, πουτανάκι... Θέλεις κάτι να μου πεις, έτσι; Μείνε ήσυχη... Θα σου τα κόψω και τα αφτιά και ό,τι άλλο προεξέχει... Θα σε κάνω λεία σαν βερνικωμένο έπιπλο...

B: (Κοφτά.) Ξέρεις πώς πέθανε;

P: Ποιος;

B: Ο Βαν Γκογκ...

P: Όχι, δεν ξέρω... Μήπως έκανε Dämmerung;

B: Αυτοκτόνησε...

P: Δεν είναι πρωτότυπο...

B: Ζωγράφισε έναν πίνακα και αυτοκτόνησε...

P: Ήταν ζωγράφος... Τι άλλο θα έκανε;

B: Ζωγράφησε ένα σταροχώραφο με κοράκια... Μέσα στο μεσημέρι του καλοκαιριού, ένα σταροχώραφο με κοράκια...

P: Εντάξει, ήταν ένας μέτριος τρελός... Άλλοι έχουν ζωγραφίσει και χειρότερα...

B: Δεν ήταν τρελός...

P: Και τι ήταν;

B: Ήταν αληθινός άντρας... Κάποιος που μπορούσε να κάνει αυτό που σκέφτηκε...

P: Τώρα θα δεις έναν ακόμη πιο αληθινό άντρα, πουτανίτσα...

B: Και οι υπόλοιποι άνθρωποι δεν το αντέχουν αυτό... Δεν αντέχουν την αλήθεια του αντρισμού του...

P: (Ειρωνικά.) Δηλαδή τον ζήλευαν...

B: Τον φοβόντουσαν... Φοβόντουσαν πως θα αποδείξει σε όλους τη μικρότητά τους...

P: Και γιατί δεν τον σκότωσαν;

B: Κάνανε κάτι χειρότερο... Τον συμπόνεσαν... Είπαν πως ήταν καημενούλης, δυστυχής... Μέχρι και άγιο τον είπαν...

P: Κι αυτός τι έκανε;

B: Αυτός περπάτησε το δρόμο του... Ζωγράφησε το σταροχώραφο με τα κοράκια...

P: Και γιατί ήταν σημαντικό να ζωγραφίσει ένα κωλοσταροχώραφο με πέντε κωλοκοράκια; Ο κόσμος είναι γεμάτος με γαμημένα σταροχώραφα...

B: Ακόμη δεν κατάλαβες τίποτε...

P: Βοήθησέ με, λοιπόν...

B: Ο Βαν Γκογκ ζωγράφησε τον πίνακα και δυο μέρες μετά πυροβόλησε τον εαυτό του...

P: Ε, και; Κάποτε θα αυτοκτονούσε... Έτυχε να το κάνει τότε...

B: Πάλι δεν κατάλαβες...

P: Φταίει που είμαι ένα ηλίθιο βόδι...

B: Ο Βαν Γιογκι είδε τον εαυτό του σε εκείνο το σταροχώραφο...
Είδε τα κοράκια να τον γυρεύουν...

P: Σπουδαίο κατόρθωμα...

B: Τα κοράκια μεταφέρουν κάτι...

P: Τα κοράκια τρώνε τα πτώματα...

B: Η μοίρα της αγάπης είναι να ολοκληρώνεται... Τα κοράκια διδάσκουν την αγάπη...

P: (*Καγχάζοντας.*) Είσαι ένα σούργελο... Ένα μαλακισμένο σούργελο...

B: (*Δεν δίνει σημασία στα λόγια του – σαν να μην τον άκουσε. Πολύ κοφτά, κοιτώντας κάτι ακαθόριστο.*) Και μετά ο Βαν Γιογκι μπήκε μέσα...

P: (*Με ελαφριά αμηχανία.*) Τι εννοείς «μπήκε μέσα»;

B: Αυτό που ακούς... Ονειρεύτηκε μια εικόνα και μετά μπήκε μέσα της...

P: Αυτά είναι μπουρδες...

B: (*Με σταθερή, οραματική φωνή.*) Διέσχισε την απόσταση... Έφερε το σταροχώραφο μπροστά του και μπήκε μέσα του...

(*Σιωπούν για λίγες στιγμές. Το κομμάτι του Βάγκνερ ολοκληρώνεται. Το Götterdämmerung έχει τελειώσει.*)

P: (*Αδικοιολόγητα εκνευρισμένος, πετάει κάτω το κοπίδι που ξεκοίλιαζε την κούκλα.*) Μαλακίες, μαλακίες, μαλακίες... ΜΑΛΑΚΙΕΣ...

B: (*Με μεγάλη εσωτερική ένταση, σαν μαγεμένη.*) ΕΙΧΕ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΝΑ ΤΟ ΚΑΝΕΙ ΚΑΙ ΤΟ ΕΚΑΝΕ... ΕΙΧΕ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ... ΔΕΝ ΗΤΑΝΕ ΣΚΟΥΠΙΔΑΚΙ ΣΑΝ ΚΙ ΕΣΕΝΑ...

P: (Έξαλλος.) ΘΑ ΔΕΙΣ ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΣΚΟΥΠΙΔΑΚΙ, ΠΟΥΤΑΝΑ... Η ΑΝΑΙΣΘΗΣΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΝΕΣΗ ΠΕΡΝΑΕΙ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΡΜΙ ΣΟΥ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΓΜΕΝΟ ΣΑΝ ΤΡΑΝΤΑΦΥΛΛΟ...

B: (Ξαφνικά αλλάζει ύφος. Τον ζυγίζει με το βλέμμα. Δείχνει έκπληκτη – ή και τρομαγμένη.) Σαν τριαντάφυλλο;

P: (Σκύβει προς το μέρος της. Με σαδιστική ικανοποίηση.) Ναι, σαν τριαντάφυλλο, καριολίτσα...

B: Μα... πότε με έκοψες;

P: Όλη την ώρα που μου ζάλιζες τα αρχίδια με τον μαλάκα τον Κινγκ Κονγκ σου... Εγώ σε έκοβα και σε ξεκοίλιαζα... Και σου έκαιγα τα μάτια...

B: Παράξενο... Δεν ένιωσα τίποτε...

P: Και τώρα η αναισθησία φεύγει, μαλακισμένη... Τώρα αρχίζει το πανηγύρι...

B: Θα αρχίσω να πονάω, λοιπόν...

P: Πρώτα θα σε τυλίξει η δροσιά... Μετά θα έρθει το άλλο...

B: Στ' αλήθεια, νιώθω να δροσιζομαι... (Φωνάζει με ενθουσιασμό.) ΔΡΟΣΙΖΟΜΑΙ, ΣΟΥ ΛΕΩ...

P: Λίγο ακόμη περίμενε, πουτάνα... Περίμενε και θα δεις...

(Οι δυο φακοί σβήνουν. Απλώνεται σκοτάδι.

Από τα μεγάφωνα αρχίζει το *Can't help falling in love with you* – από την εκτέλεση του Κλάους Νόμι.

Μικρή σιωπή στις πρώτες νότες του τραγουδιού.)

B: (Με πολύ μεγάλη έξαψη.) ΠΕΣ ΜΟΥ, ΠΩΣ ΕΙΜΑΙ; ΠΩΣ ΕΙΜΑΙ ΑΝΟΙΓΜΕΝΗ ΣΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ ΣΟΥ;

P: (Με την ίδια έξαψη και τον ίδιο ερεθισμό.) ΣΑΝ
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ... ΕΙΣΑΙ ΑΝΟΙΓΜΕΝΗ ΣΑΝ
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ...

(Στο εξής και μέχρι το τέλος της σκηνής, ο P και η B μιλούν όλο και περισσότερο ερεθισμένοι, σαν να αυνανίζονται και να πλησιάζουν σταδιακά σε οργασμό.)

Εν τω μεταξύ, πίσω από τα λόγια τους, το Can't help falling in love with you συνεχίζει.)

B: ΜΟΥ ΕΧΕΙΣ ΚΟΨΕΙ ΤΑ ΔΑΧΤΥΛΑ, ΕΤΣΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ;

P: ΟΛΑ, ΠΟΥΤΑΝΑ... ΚΑΙ ΤΑ ΕΙΚΟΣΙ... ΜΕ ΤΟ ΚΛΑΔΕΥΤΗΡΙ ΤΑ ΕΚΟΨΑ...

B: ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΕΙΔΕΣ ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΛΙΠΟΘΥΜΗΣΕΣ, ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ;

P: ΜΕΤΑ ΣΟΥ ΕΚΟΨΑ ΤΑ ΒΥΖΙΑ... Σ' ΤΑ ΕΚΟΨΑ ΣΥΡΡΙΖΑ, ΠΟΥΤΑΝΑ, ΜΕ ΤΟ ΟΡΕΙΒΑΤΙΚΟ ΜΑΧΑΙΡΙ...

B: ΕΒΛΕΠΕΣ ΟΤΑΝ ΤΑ ΕΚΟΒΕΣ, ΑΡΧΙΔΑΚΙ; ΕΒΛΕΠΕΣ Ή ΜΗΠΩΣ ΦΟΒΗΘΗΚΕΣ;

P: ΕΒΛΕΠΑ, ΠΟΥΤΑΝΑ... ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΙΝΑΖΟΤΑΝ ΑΝΑΚΑΤΕΜΕΝΟ ΜΕ ΓΑΛΑ...

B: ΠΕΤΑΧΤΗΚΕ ΣΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΣΟΥ;

P: ΝΑΙ, ΠΕΤΑΧΤΗΚΕ ΣΤΟ ΤΑΒΑΝΙ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΤΟΙΧΟΥΣ...

B: ΣΕ ΡΩΤΗΣΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΣΟΥ... ΓΡ' ΑΥΤΟ ΣΕ ΡΩΤΗΣΑ...

P: ΝΑΙ, ΠΕΤΑΧΤΗΚΕ ΚΑΙ ΣΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΜΟΥ, ΓΑΜΗΜΕΝΗ...

B: ΓΛΕΙΨ' ΤΟ, ΠΑΛΙΟΠΟΥΣΤΗ... ΓΛΕΙΨ' ΤΟ ΤΩΡΑ...

P: ΤΟ ΓΛΕΙΦΩ... ΕΣΥ ΤΡΕΛΑΙΝΕΣΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΟΝΟΥΣ, ΚΙ ΕΓΩ ΓΛΕΙΦΩ ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΓΑΛΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΥΖΙΑ ΣΟΥ...

B: ΚΑΙ ΕΠΕΙΤΑ ΑΝΟΙΞΕΣ ΤΗΝ ΚΟΙΛΙΑ ΜΟΥ...

P: ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΑ... ΣΕ ΕΣΚΙΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΜΟΥΝΙ ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΛΑΙΜΟ....

B: ΚΑΙ ΜΟΥ ΕΒΓΑΛΕΣ ΤΗ ΜΗΤΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΝΤΕΡΑ... ΤΑ ΕΒΓΑΛΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΠΛΩΣΕΣ ΣΤΟΝ ΤΟΙΧΟ...

P: ΤΑ ΕΒΓΑΛΑ ΚΑΙ ΤΑ ΑΠΛΩΣΑ ΣΤΟΝ ΤΟΙΧΟ...

B: ΚΑΙ ΜΟΥ ΕΒΑΛΕΣ ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΑ ΜΑΤΩΜΕΝΑ ΣΚΑΤΑ ΜΟΥ...

P: ΝΑΙ, ΠΟΥΤΑΝΑ, ΑΥΤΟ ΕΚΑΝΑ...

B: ΦΟΒΑΣΑΙ ΝΑ ΤΟ ΠΕΙΣ; ΦΟΒΑΣΑΙ ΝΑ ΤΟ ΠΕΙΣ, ΠΟΥΣΤΡΑΚΙ;

P: ΣΟΥ ΕΒΑΛΑ ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΑ ΜΑΤΩΜΕΝΑ ΣΚΑΤΑ ΣΟΥ...

B: ΚΙ ΕΠΕΙΤΑ ΕΚΑΨΕΣ ΜΕ ΤΟ ΚΑΜΙΝΕΤΟ ΤΗΝ ΑΛΟΥΜΙΝΟΤΑΙΝΙΑ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ ΜΟΥ...

P: ΤΗΝ ΕΚΑΨΑ, ΓΑΜΗΜΕΝΗ... ΜΑ ΟΧΙ ΠΟΛΥ...

B: ΙΣΑ ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΜΟΥ ΔΥΟ ΓΥΑΛΙΝΑ ΚΑΡΒΟΥΝΑΚΙΑ...

P: ΚΑΙ ΝΑ ΠΟΝΑΣ, ΠΟΥΤΑΝΑ... ΝΑ ΤΡΕΛΑΙΝΕΣΑΙ ΣΤΟΝ ΠΟΝΟ ΜΕΧΡΙ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΟΥ ΜΥΑΛΟΥ ΣΟΥ...

B: ΚΑΙ ΜΕ ΤΗ ΦΛΟΓΑ ΤΟΥ ΚΑΜΙΝΕΤΟΥ ΜΟΥ ΕΓΡΑΨΕΣ ΜΙΑ ΛΕΞΗ ΣΤΟ ΜΕΤΩΠΙΟ ΜΟΥ... DÄMMERUNG...

P: ΝΑΙ, ΕΓΡΑΨΑ ΤΗ ΜΑΓΙΚΗ ΛΕΞΗ... ΑΥΤΗΝ ΠΟΥ ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΕΙ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΛΕΞΕΙΣ...

B: (Σε κατάσταση έκστασης.) ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΒΓΑΖΕΙΣ ΤΗΝ ΑΛΟΥΜΙΝΟΤΑΙΝΙΑ... ΤΩΡΑ ΤΗ ΒΓΑΖΕΙΣ...

P: ΝΑΙ, ΚΑΡΙΟΛΑ... ΤΩΡΑ ΤΗ ΒΓΑΖΩ...

B: ΚΑΙ ΑΦΗΝΕΙΣ ΤΑ ΖΩΑ ΣΟΥ... ΤΑ ΠΟΝΤΙΚΙΑ, ΤΑ ΑΗΔΟΝΙΑ, ΤΑ ΣΚΑΘΑΡΙΑ...

P: ΚΙ ΑΥΤΑ ΣΟΥ ΤΡΩΝΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ... ΚΑΙ Ο,ΤΙ ΑΛΛΟ ΕΧΕΙΣ ΜΕΣΑ... ΟΛΑ ΤΑ ΤΡΩΝΕ... ΚΑΙ ΤΟ ΜΥΑΛΟ ΣΟΥ...

B: ΚΑΤΟΥΡΑ ΜΕ, ΤΡΥΠΗΜΕΝΕ, ΚΑΤΟΥΡΑ ΜΕ... ΚΑΤΟΥΡΑ ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΤΡΥΠΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΜΟΥ...

P: ΣΕ ΚΑΤΟΥΡΑΩ... ΣΕ ΚΑΤΟΥΡΑΩ ΚΑΙ ΣΕ ΧΥΝΩ...

B: ΚΑΙ ΜΟΥ ΚΟΒΕΙΣ ΜΕ ΤΟ ΕΥΡΑΦΙ ΤΟ ΛΑΙΜΟ...

P: ΣΟΥ ΤΑ ΚΟΒΩ ΟΛΑ, ΓΑΜΗΜΕΝΗ... ΟΛΑ ΣΟΥ ΤΑ ΚΟΒΩ... ΟΛΑ ΣΟΥ ΤΑ ΚΟΒΩ...

B: ΚΑΙ ΒΑΖΕΙΣ ΤΟ ΜΠΛΑΚ ΕΝΤ ΝΤΕΚΕΡ ΜΕ ΤΟΝ ΕΛΙΚΑ ΣΤΗΝ ΚΟΙΛΙΑ ΣΟΥ... ΒΑΛ' ΤΟ, ΓΑΜΗΜΕΝΕ, ΚΑΙ ΠΑΤΑ ΤΟ...

(Μιλούνε ο ένας πάνω στον άλλο.)

B: ΝΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΑΝΑΚΑΤΑ ΑΙΜΑΤΑ ΚΙ ΕΝΤΟΣΘΙΑ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ... ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟ ΠΛΑΣΜΑ...

P: *(Ενώ έρχεται σε οργασμό.)* ΟΛΑ ΣΟΥ ΤΑ ΚΟΒΩ... ΟΛΑ ΣΟΥ ΤΑ ΚΟΒΩ... ΟΛΑΑΑΑΑ... *(Η ιαχή του καταλήγει σε απόκοσμο σκλήρισμα...)* ΑΑΑΑΑ...

B: *(Ενώ έρχεται σε έναν πολύ πιο μακρύ οργασμό.)* ΠΑΤΑ ΤΟ... ΠΑΤΑ ΤΟ... ΠΑΤΑ ΤΟ... ΠΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΤΑ... ΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑ...

(Μέσα στα ουρλιαχτά των οργασμών τους, το Can't help falling in love with you τελειώνει.)

Απλώνεται απόλυτη σιωπή. Κάποτε ακούγεται η φωνή του P, απόλυτα ήρεμη, σαν να διαβάζει ένα στίχο από ένα βιβλίο.)

P: Τι παράξενο... Με ένα φιλι πεθαίνω...

11.

(Οι δυο φακοί ανάβουν. Ο δύο πρωταγωνιστές είναι ντυμένοι, καθισμένοι στις καρέκλες τους. Ο Ρ κρατάει ένα βιβλίο στο χέρι. Ανάβει τσιγάρο.)

B: Άναψες τσιγάρο;

P: *(Φυσώντας τον καπνό.)* Όχι...

B: Δεν καπνίζεις;

P: Καπνίζω... Αλλά τώρα δεν άναψα τσιγάρο...

B: Παράξενο... Οι άντρες ανάβουνε τσιγάρο αυτήν την ώρα..

P: Εγώ δεν άναψα...

B: Ίσως να μην σου άρεσε, λοιπόν...

P: *(Κοφτά, σχεδόν μηχανικά.)* Μου άρεσε...

B: ίσως πάλι να μην είσαι άντρας...

P: Είναι η ώρα να κλείσω...

B: Βιάζεσαι; Έχεις να πας κάπου;

P: Πρέπει να κοιμηθώ... Δουλεύω αύριο...

B: Τι ώρα ξυπνάς;

P: Σε πέντε ώρες... Πρέπει να φύγω με το ξημέρωμα... Έχω αργήσει...

B: Πέντε ώρες δεν είναι λίγος ύπνος...

P: Δεν θα είναι πέντε... Μέχρι να κάνω μπάνιο και να πέσω, θα μου έχουν μείνει μόλις τέσσερις...

B: (*Ειρωνικά.*) Μήπως είσαι μαθητής και πας σχολείο; Μήπως είσαι μαθήτρια;

P: Μαθήτρια;

B: Ναι, μαθήτρια... Δεκατεσσάρων, δεκαπέντε χρονών, με μοσχομυριστή σάρκα... Και ροζ κιλοτάκι με φιγούρες της Μπάρμπι...

P: Όχι, λοιπόν, δεν είμαι μαθήτρια...

B: (*Πολύ ειρωνικά.*) Εγώ, πάντως, είμαι αγόρι...

P: (*Αψυχα, σχεδόν μηχανικά.*) Έχεις το δικαίωμα να είσαι ό,τι θέλεις...

B: Δηλαδή, όχι ακριβώς αγόρι... Πάντως, γυναίκα δεν είμαι... Και δεν έχω μουνί ανάμεσα στα πόδια μου...

P: Να σου πω την αλήθεια, δεν με νοιάζει... Και πρέπει να κοιμηθώ...

B: (*Με εμφανώς προσποιητή λαγνεία.*) Θέλεις να μου πεις τι θα μου έκανες αν το ήξερες αυτό; Αν ήξερες πως έχω πούτσο και αρχίδια; Δεν θα μου τα έκοβες σιγά-σιγά; (*Γελάει.*) Και πρωτύτερα θα μου έχωνες μια πυρωμένη βελόνα να βελιάζω από τον πόνο – έτσι δεν είναι;

P: Όλα αυτά θα είχε αξία να τα είχες πει από πριν... Τώρα είναι μονάχα λόγια... Η νύχτα πέρασε...

B: Τίποτε δεν πέρασε... Εδώ που είμαι εγώ, βλέπω σκοτάδι έξω...

P: Είναι ζήτημα ωρών... Το πρωί θα ξημερώσει... Οι άνθρωποι θα πάμε στις δουλειές μας...

B: Κι εσύ θα πας στο σχολείο σου, αθώα μικρή μου...

P: (*Σοβαρά και κοφτά. Με ύφος κάπως χαμένο, σαν να βρίσκεται το μυαλό του κάπου αλλού.*) Θα πάω στη δουλειά μου... Είμαι υπάλληλος...

B: Εδώ που τα λέμε, θα ήταν ωραία ιδέα να ήσουν μαθήτρια... Να έκανες το Χασάπη στο Dämmerung και να ήσουν μαθήτρια...

P: (*Πολύ σοβαρός, σαν να βρίσκεται σε δύσκολη θέση.*) Είμαι υπάλληλος και πρέπει να πάω στη δουλειά μου...

B: Πάντως, δεν δουλεύεις σε κρεοπωλείο...

P: Όχι, δεν δουλεύω σε κρεοπωλείο...

B: Κρίμα... Θα ήσουν επινοητικός κρεοπώλης... Και θα αγαπούσες τη δουλειά...

P: (Δύσθυμα, με διάθεση να κλείσει την κουβέντα.) Ίσως και να ήμουν...

B: Κι εκεί που είσαι υπάλληλος, τι ακριβώς κάνεις;

P: Κολλάω...

B: (Γελώντας με έκπληξη.) Κολλάς; Τι κολλάς;

P: Ετικέτες... Κολλάω ετικέτες...

B: Σε μπουκάλια;

P: Σου είπα περισσότερα από όσα χρειάζεται...

B: (Γελώντας σαρκαστικά.) Κολλάς ετικέτες... (Φυσάει τον καπνό από το τσιγάρο της.) Πάντως, μην ντρέπεσαι για τη δουλειά σου... (Σαρκαστικά.) Είναι εξαιρετικά χρήσιμο να κολλάς ετικέτες... Σκέψου τι θα γινόμασταν χωρίς ετικέτες... Θα πηγαίναμε να αγοράσουμε κρασί και θα αγοράζαμε ποντικοφάρμακο...

P: Δεν χρειάζεται να τα λέμε αυτά... Για την ακρίβεια, δεν χρειάζεται να λέμε τίποτε...

B: Τέτοια σκατένια πλάσματα είστε οι άντρες... Δεν μπορείτε να δεθείτε... Παράσιτα, αληθινά παράσιτα... Σκέτη φύρα για την ανθρωπότητα...

P: (Σβήνει το τσιγάρο.) Λοιπόν, εγώ κλείνω...

B: Ναι, μου το είπες και πριν...

P: Καληνύχτα...

B: Θα μου πεις τουλάχιστον πού βρίσκεσαι;

P: *(Επαναλαμβάνει αμήχανα.)* Πού βρίσκομαι;

B: Ναι, σε ποια πόλη...

P: *(Μιλώντας αργά, σαν να σκέφτεται.)* Βρίσκομαι στο δωμάτιό μου...

B: Όλοι βρίσκονται στο δωμάτιό τους...

P: Αυτό είναι αρκετό...

B: Πες μου τουλάχιστον τη χώρα... Ή, έστω, την ήπειρο... Να ξέρω αν είσαι στην Ευρώπη ή στην Αμερική...

P: Αυτό δεν –

B: *(Τον κόβει.)* Ή αν με κομματιάσε ένας Ασιάτης...

P: Αυτό δεν είναι στους κανόνες...

B: Σκέφτεσαι πως μπορεί να είμαστε πολύ κοντά... Στην ίδια πόλη ή και στην ίδια γειτονιά...

P: Όχι, δεν το σκέφτομαι...

B: Ακόμη και στην ίδια πολυκατοικία...

P: Το μόνο που σκέφτομαι είναι πως πρέπει να κοιμηθώ... Πως σε πέντε ώρες θα ξημερώσει...

B: Μπορεί να είμαστε σε πλαϊνά διαμερίσματα... Να μας χωρίζει μόνο ένας τοίχος...

P: Αυτό δεν γίνεται...

B: Γιατί;

P: Γιατί ξέρω τους γείτονές μου...

B: Μπορεί να είμαι εγώ ο γείτονάς σου... Και να μην το ξέρει κανείς από τους δυο μας...

P: Δεν είναι δυνατόν να συμβεί κάτι τέτοιο...

B: Τα πάντα είναι δυνατά... Μπορεί το πρωί, το γαμημένο πρωί που θα ξημερώσει, να καθίσουμε δίπλα-δίπλα στο μετρό και να πάμε στη δουλειά μας...

P: Ωστόσο, δεν θα το μάθουμε ποτέ – έτσι δεν είναι;

B: Ναι, έτσι είναι...

B: Τότε δεν με νοιάζει... Το μόνο που με νοιάζει αυτή τη στιγμή είναι που σε λίγες ώρες θα ξημερώσει...

B: Κι αυτό δεν σε πειράζει;

P: Να με πειράζει; Τι;

B: Αυτό που είπες... Που το πρωί θα ξημερώσει...

P: Γιατί να με πειράζει; Πάντοτε ξημέρωνε το πρωί...

B: Τώρα δεν είναι πάντοτε... Τώρα είναι τώρα...

P: Συγχώρησέ με... Εγώ δεν ξέρω από φιλοσοφία...

B: Δεν σε πειράζει που είμαι ζωντανή; Που όσα είπαμε ήταν μονάχα λόγια; Που οι βολβοί των ματιών μου είναι στη θέση τους; Που οι τοίχοι γύρω σου είναι τόσο απελπιστικά καθαροί; Δίχως μια σκιά, μια τόση δα σκιά από αίμα...

P: Θέλεις να σου απαντήσω την αλήθεια;

B: Ναι, φυσικά... Μόνο την αλήθεια, όμως...

P: Ε, όχι, λοιπόν... Δεν με πειράζει να ξημερώσει... Ίσα-ίσα που με κάνει να αισθάνομαι ευγνωμοσύνη...

B: Γιατί ευγνωμοσύνη;

P: Ευγνωμοσύνη που δεν κρατάει αιώνια το γαμημένο Λυκόφως σου... Θα ήταν απαίσιος ο κόσμος αν κρατούσε αιώνια αυτό το Λυκόφως...

B: Γιατί θα ήταν απαίσιος;

P: Γιατί θα ήταν μονάχα εντόσθια...

Β: *(Χαμηλόφωνα, σαν να μιλάει στον εαυτό της.)* Θα ήταν η αληθινή αγάπη...

12.

P: *(Πολύ κοφτά.)* Πρέπει να κοιμηθώ...

B: *(Πάντοτε με εσωτερικό τόνο.)* Θα ήταν ένας κόσμος που θα γεννιόταν από την αρχή... Γεμάτος αίματα – σαν νεογέννητο βρέφος...

P: *(Εκνευρισμένος.)* Σου είπα πως θέλω να κοιμηθώ...

B: *(Με ένταση και εκνευρισμό.)* Δεν σε κρατάω... Όποτε θέλεις, μπορείς να κλείσεις τη σύνδεση...

P: Αυτό θα κάνω...

B: *(Φωνάζοντας με μεγάλη ένταση.)* ΚΛΕΙΣ' ΤΟ, ΓΑΜΗΜΕΝΕ... ΚΛΕΙΣ' ΤΟ ΤΩΡΑ...

(Ο P σηκώνεται και φεύγει από τη σκηνή. Κάθεται ανάμεσα στους θεατές.)

B: *(Παίρνοντας ανάσες για να ηρεμήσει την προηγούμενη έντασή της.)* Κλείσ' το τώρα... Αυτό είναι το καλό με αυτά τα δωμάτια... Το κλείνεις όποτε θέλεις...

(Σηκώνεται και περπατάει προς τους θεατές.)

B: Κι ύστερα πας για ύπνο... Δεν μυρίζεις τίποτε και πας για ύπνο...

(Αρχίζει να περπατάει ανάμεσα στους θεατές και, ενώ μιλάει, αγγίζει τα πρόσωπά τους με τον τρόπο που αναγνωρίζουν τα πρόσωπα οι τυφλοί. Σαν να ψάχνει κάποιον.)

B: Είναι μεγάλη υπόθεση να ρυθμίζεις την όσφρησή σου... Να ρυθμίζεις τι μυρίζεις και τι όχι... Πόση αγάπη μυρίζει γύρω σου... Πόσο αίμα...

(Ο P σβήνει τον φακό του.)

B: Κατόπιν αποφασίζεις για όλα τα υπόλοιπα... Ερμηνεύεις και αποφασίζεις... Λόγου χάρη, για την απόσταση... Πόση απόσταση υπάρχει αναμεταξύ μας... Πού βρίσκεσαι εσύ και πού εγώ... Και λες πως μας

χωρίζει ένας ωκεανός, βουνά, χώρες, ολόκληροι ήπειροι... (Η Β κοιτάει έντονα προς το μέρος του Ρ. κατόπιν σβήνει τον φακό της.) Μια άβυσσος...

(Λίγα δευτερόλεπτα απόλυτης σιωπής. Πλέον τα πάντα έχουν βυθιστεί μέσα στο σκοτάδι.)

Β: Κι ύστερα ξημερώνει... Ένα καινούριο ξημέρωμα καθημερινών θανάτων... Οι δημοτικοί υπάλληλοι ξεπλένουν τους δρόμους από τα υπολείμματα της νύχτας... Οι εργάτες μπαίνουν στο εργοστάσιο λιπασμάτων... Το κουδούνι του σχολείου χτυπάει – οι μαθητές μπαίνουν στις τάξεις τους... Οι μαγαζάτορες σηκώνουν τα στόρια... Οι άνθρωποι βγάζουνε βόλτα τους σκύλους τους τραβώντας τους από το λουρί...

(Σταματάει – παίρνει ανάσα.)

Β: Η μέρα θα κυλήσει... Οι μέρες κυλούνε σαν τάφοι στη σειρά, ο ένας μετά τον άλλον...

(Σιωπή.)

Β: Ή πάλι λες πως μας χωρίζει ένας τοίχος... Ένας μόνο τοίχος... Ή και ούτε καν αυτός... Λες πως είμαστε στο ίδιο δωμάτιο... Είμαστε μπλεγμένοι... Για την ακρίβεια, είμαστε κομμένοι ο ένας από τον άλλον... Ενωμένοι από το διαμελισμό μας... Ενωμένοι επιτέλους μέσα στον κόσμο... Σαν ένα καινούριο πλάσμα...

(Έξαφνα οι δυο φακοί ανάβουν. Η Β εξακολουθεί να βρίσκεται στο κοινό. Ο Ρ βρίσκεται στην καρέκλα του. Στα χέρια του κρατάει ένα βιβλίο. Διαβάζει.)

Ρ: «Ανάτειλε, ήλιε, και σιέπασε τη δολερή Σελήνη, / που σβήνει κιόλας γεμάτη νεκρική γλωμάδα / λάμψε την παρθενική σου αγνότητα πάνω στην πένθιμη μελαγχολία...»

Β: (Από το κοινό, χωρίς να τον κοιτάζει.) Δεν έφυγες; Νόμιζα πως είπαμε καληνύχτα...

Ρ: «Τα μάτια της θα μηδένιζαν τ' αστέρια / όπως η λάμψη του ήλιου το φως του κεριού. / Και το βλέμμα της θα σκόρπαγε τόσο φως / που τα πουλιά θα κελαηδούσαν το ξημέρωμα.»

Β: (Φεύγει από το κοινό. Πηγαίνει στην καρέκλα της.) Ξαναλέω: νόμιζα πως είπαμε καληνύχτα...

P: Όχι, δεν είπαμε καληνύχτα...

B: (*Ειρωνικά.*) Μιρλιαζες πως έπρεπε να κοιμηθείς... Πως έχεις να ξυπνήσεις νωρίς...

P: Αυτό είναι αλήθεια...

B: Τότε γιατί δεν το τέλειωσες; Γιατί δεν βγήκες από τη σύνδεση;

P: Γιατί ... δεν ήμουν σίγουρος...

B: Για ποιο πράγμα;

P: Για το αν τελειώσαμε... Δεν είμαι σίγουρος για το πότε τελειώνουμε...

B: Το Dämmerung τελειώνει όταν πεθαίνει το Σφαχτό...

P: Τι σημαίνει αυτό;

B: Ας πούμε, όταν χύσουν οι παίχτες...

P: «Ας πούμε»;

B: (*Με κάποια δυσφορία.*) Είναι απλό: οι παίχτες χύνουν, το παιχνίδι τελειώνει...

P: Επομένως τελειώσαμε...

B: Ναι, τελειώσαμε...

P: Τότε γιατί έλεγες πως μπορεί να μας χωρίζει ένας τοίχος; Ή πως μπορεί να είμαστε στο ίδιο δωμάτιο; Κι όλα αυτά για το καινούριο πλάσμα που θα γεννιότανε...

B: Νόμιζα πως είχες βγει...

P: Κι εσύ σε ποιον τα έλεγες αυτά;

B: Σε κανέναν... Πολλές φορές οι άνθρωποι μιλάμε στο κενό... Φαντάζομαι πως συμβαίνει και σε σένα...

P: Όχι, σε μένα δεν συμβαίνει ποτέ... Μιλώ όταν θέλω να πω κάτι σε κάποιον...

B: Εν πάση περιπτώσει, έχουμε τελειώσει... Μπορείς να βγεις όποτε θέλεις...

P: *(Ανάβει τσιγάρο.)* Πάντως, ευτυχώς που υπάρχουν οι ωκεανοί ανάμεσά μας...

B: Γιατί «ευτυχώς»;

P: Όπως και να το κάνεις, οι ωκεανοί σώζουν... Η απόσταση γενικότερα...

B: Η απόσταση...

P: Ναι, η απόσταση μάς σώζει... Σκέψου να ήμασταν μαζί, τι θα μπορούσε να γίνει...

B: Τι θα μπορούσε να γίνει;

P: *(Φυσάει τον καπνό του.)* Κάτι κακό... Θα μπορούσε να γίνει κάτι κακό...

B: Τι κακό;

P: Να χαθεί ο έλεγχος...

B: Κι αυτό είναι κακό;

P: Ναι, είναι...

B: *(Επιθετικά.)* Ενώ το καλό είναι να κολλάς τις ετικέτες σου...

P: Ναι, αυτό είναι το καλό...

B: *(Επιθετικά και πολύ κοφτά.)* Καληνύχτα...

P: Γιατί, τι άλλο θα μπορούσε να είναι το καλό;

B: Καληνύχτα, σου είπα...

P: Θα ήθελα να μου απαντήσεις – αν έχεις κάτι να πεις...

B: (Τον κοιτάζει στα μάτια – ή κοιτάζει εκεί που φαντάζεται πως είναι τα μάτια του. Μιλάει αργά.) Όχι, δεν θα μπορούσα να σκεφτώ κάποιο άλλο καλό, εκτός από τις ετικέτες σου... Και τώρα βγαίνω... Καληνύχτα...

(Ο φακός που φωτίζει τη Β σβήνει. Η Β βυθίζεται στο σκοτάδι.)

P: (Με ξεροή φωνή.) Μπορεί να γίνει;

B: (Μιλάει μέσα από το σκοτάδι.) Ποιο;

P: Αυτό που είπες πριν...

B: Είπαμε πολλά πριν...

P: Αυτό με το απομεινέρο... Με το απομεινέρο, το σταροχώραφο και τα κοράκια...

13.

(Σιγά-σιγά ο φακός της Β ανάβει και την φωτίζει.)

B: Ο πίνακας του Βαν Γκογκ...

P: Ναι... Αυτός...

B: Είναι στ' αλήθεια αριστούργημα... Ο καλύτερος πίνακας του Βαν Γκογκ...

P: Δεν με νοιάζει ο πίνακας... Με νοιάζει αυτό που είπες πριν...

B: Τι είπα;

P: Πως ο Βαν Γκογκ μπήκε μέσα στον πίνακα... Πως τραβήχτηκε τόσο πολύ από τη ζωγραφιά του, που μπήκε μέσα της...

B: Ναι, σου το είπα...

P: Μπορεί να γίνει στ' αλήθεια;

B: Δεν σου είπα μόνο αυτό...

P: Τι άλλο είπες;

B: Σου είπα πως έπρεπε να κάνει κάτι για να περάσει μέσα στην εικόνα...

P: Πυροβολήθηκε... Έβαλε το κεφάλι στο στήθος και πυροβολήθηκε...

B: Το θυμάσαι σωστά...

P: Μαλακίες... Ήταν ένας ψυχάκιος που αυτοκτόνησε...

B: Αυτό το είπες και πριν...

P: (Με ένταση.) Δεν είναι δυνατόν να μπει κανείς μέσα σε μια εικόνα...

B: *(Συμπληρώνει τη φράση του ειρωνικά.)* Κι εσύ πρέπει να κοιμηθείς επιτέλους...

P: Ναι, εγώ δεν είμαι συνταξιούχος, κωλόγερε...

B: Έχεις να πας να κολλήσεις τις ετικέτες σου...

P: Ναι, τις ετικέτες μου... Και ξέρεις κάτι; Τις γουστάρω πολύ τις ετικέτες μου...

B: Φαίνεται...

P: Φαίνεται; Από τι;

B: Από το φτωχό σου λεξιλόγιο...

P: *(Εκνευρισμένος.)* Εσύ τι δουλειά κάνεις, ξεσκισμένη; Αν, φυσικά, έχεις δουλέψει ποτέ σου...

B: *(Ειρωνικά.)* Μα δεν το είπαμε; Εγώ είμαι συνταξιούχος εισαγγελέας, παππούς πέντε εγγονιών...

P: *(Πολύ επιθετικά.)* Κι η γυναίκα σου; Πού είναι η γυναίκα σου, πουστόγερε; Μήπως έχει καρκίνο και πεθαίνει στο μέσα δωμάτιο;

B: *(Κοφτά.)* Δεν μπορεί να γίνει...

P: *(Αιφνιδιασμένος.)* Τι;

B: Λέω πως έχεις δίκιο... Δεν μπορεί να γίνει...

P: Ποιο;

B: Αυτό με το σταροχώραφο... Δεν είναι δυνατόν να γίνει...

P: Εσύ έλεγες πως γίνεται...

B: Δεν γίνεται... Δεν γίνεται να μπεις σε κάτι που υπάρχει μέσα στο μυαλό σου...

P: Ο Βαν Γκογκ μπήκε μέσα στον πίνακα...

B: Ο Βαν Γκογκ απλώς αυτοκτόνησε... Ήταν ένας βλαμμένος που αυτοκτόνησε...

P: Εσύ μου είπες πως μπήκε στον πίνακα...

B: Σου έλεγα ψέματα... Κανένας δεν μπορεί να μπει σε κάτι τέτοιο...

P: Γαμιέσαι, παλιοπουτάνα... Πουστόγερε... Γαμιέσαι κι εσύ και η γυναίκα σου...

B: Οι άνθρωποι έχουμε περιορισμένα όρια... Μπορούμε να ζωγραφίζουμε ένα σταροχώραφο με κοράκια... Ή ανάβουμε μια μεγάλη φωτιά στη σκηνή του θεάτρου... Ως εκεί φτάνουμε... Παραπέρα δεν μπορούμε να πάμε... Δεν είναι δυνατόν...

P: Πριν έλεγες άλλα, γαμημένη...

B: Πριν μιλούσαμε με άλλους όρους... Ήμασταν μέσα σε ένα project...

P: *(Με ένταση.)* Μιλούσες για το Λυκόφως... Για το ανδρόγυνο... Για την αιωνιότητα της αγάπης...

B: *(Με ένταση κι αυτή.)* Πριν θα μπορούσα να σου είχα πει και πολλά άλλα... Θα μπορούσα να σου μιλήσω ακόμη και για την ανάσταση των νεκρών...

P: Γιατί τα έλεγες;

B: *(Την κοιτάει. Μετά από μικρή σιωπή.)* Για να γκαβλώσουμε...

P: Ήμασταν ήδη γκαβλωμένοι... Η σάρκα σου κοβόταν, το αίμα τινάζοταν μέχρι το ταβάνι...

B: Για να γκαβλώσουμε ακόμη περισσότερο... Οι άνθρωποι γκαβλώνουν πολύ με την αιωνιότητα... Είναι στη φύση τους...

P: Για την αγάπη μού μίλησες και μετά... Αφότου είχαμε τελειώσει...

B: *(Τον διορθώνει.)* Αφότου είχαμε χύσει...

P: Ναι, αφότου είχαμε χύσει... Τότε μου είπες και για τον ... «κόσμο που θα γεννιόταν από την αρχή... Γεμάτος αίματα – σαν νεογέννητο βρέφος...»

B: Πες πως ήταν μια στιγμή ονειροπόλησης... Μια αδυναμία... Οι άνθρωποι χρειαζόμαστε στιγμές αιωνιότητας... Την ψευδαίσθηση της αιωνιότητας κάποτε-κάποτε...

P: Δεν το καταλαβαίνω αυτό... Δεν καταλαβαίνω τις μαλακίες σου...

B: Δεν μπορώ να κάνω κάτι γι' αυτό.

P: Μπορείς να μου εξηγήσεις...

B: Οι άνθρωποι πεθαίνουμε... Αυτό το καταλαβαίνεις;

P: Ναι, το καταλαβαίνω...

B: Ε, αυτό είναι ανυπόφορο... Έτσι λένε αυτοί που ξέρουν: πως δεν το αντέχουμε... Γι' αυτό θέλουμε να συνδεθούμε με πράγματα άφθαρτα και αιώνια... Που θα μείνουν για πάντα... Τις Πυραμίδες, ας πούμε... Ή τον Παρθενώνα... Ή τον Θεό... Ή και την Τέχνη... Είσαι εκεί;

P: Ναι, εδώ... *(Με ουδέτερο ύφος, ενδεχομένως ειρωνικό.)*
Κρέμομαι από τα χείλη σου...

B: Λένε πως ό,τι κάνουμε το κάνουμε για αυτήν την ψευδαίσθηση αιωνιότητας... Φτιάχνουμε μαρμάρινους τάφους, βγάζουμε φωτογραφίες, κάνουμε παιδιά... Βιντεοσκοπούμε τη γέννησή τους, τα γενέθλια, τους εαυτούς μας να κάνουμε έρωτα... Μνημειώνουμε τον εαυτό μας... Λέμε «σε αγαπώ για πάντα...»

(Απλώνεται σιωπή για ένα λεπτό.)

B: Έπειτα πεθαίνουμε... Πεθαίνουμε γαλήνιοι μέσα στο ψέμα αυτής της αιωνιότητας...

P: Ποιοι τα λένε όλα αυτά;

B: Οι φιλόσοφοι...

P: Εσύ; Είσαι φιλόσοφος;

B: Εγώ ήθελα μόνο να χύσω...

P: Και γιατί έμπλεξες την αιωνιότητα με τη χυσιά σου;

B: Γιατί είναι μπλεγμένο από μόνο του... Όταν χύνεις, ζεις τη μόνη στιγμή που δεν φοβάσαι τον θάνατο... Το έχουν πει εδώ και εκατό χρόνια: το σεξουαλικό ένστικτο μηδενίζει το ένστικτο του θανάτου...

P: *(Κοφτά και ουδέτερα.)* Γουάου...

B: Δεν καταλαβαίνεις τι λέω;

P: Όχι, δεν καταλαβαίνω... Αλλά μου αρέσει να τα ακούω... Θα είχε νόημα να τα έλεγες πριν αυτά... Την ώρα που σε κατουρούσα στις κόγχες των βγαλμένων ματιών σου...

B: Δεν είναι άσχημη ιδέα... Θα το δοκιμάσω... Και πού ξέρεις; Μπορεί να ξαναβρεθούμε εδώ μέσα... Με άλλα ονόματα...

P: *(Κοφτά.)* Εμένα το *Ρωμαίος* είναι το αληθινό μου όνομα...

B: *(Με συγκατάβαση.)* Καλά, εντάξει, είναι το αληθινό σου όνομα... Την επόμενη φορά θα έχεις ψευδώνυμο...

P: Κι εσένα δεν θα σε λένε Βρουλχίδη...

B: Βρουγγίλη... Σου είναι δύσκολο να το μάθεις...

P: Να διαλέξεις κάτι πιο απλό... Ει δυνατόν, μονοσύλλαβο... Σαν όνομα σκύλου...

B: Θα το σκεφτώ...

P: Κι εγώ... *(Επεξηγηματικά, σαν να σκέφτηκε κάτι.)* Θα το σκεφτώ...

B: Ας αποχαιρετιστούμε, λοιπόν... Έχω να πω πως βγήκε καλό το Λυκόφως μας... Μου άρεσε... Ήσουν επινοητικός και παθιασμένος... Έχουσα πολύ ωραία... Δυνατά και βαθιά...

(Ο φακός του P σβήνει. Πλέον δεν τον βλέπουμε.)

P: «Ρωμαίο, Ρωμαίο, γιατί να είσαι ο Ρωμαίος; / Σβήσε τους γονιούς σου, ξέχασε το όνομά σου / ή, έστω, ορκίσου μου αιώνια αγάπη / κι εγώ διαμιάς θα πάψω να είμαι Καπουλέτη.»

B: Δεν μπορώ να πω – είσαι φιλότιμος... Αλλά εδώ ατύχησες... Αυτά τα λόγια τα λέει η Ιουλιέτα... Εσύ είσαι ο Ρωμαίος...

(Ο φακός της Β σβήνει σιγά-σιγά, μαζί με τα λόγια που ακολουθούν.)

P: «Τι υπάρχει μέσα σε ένα όνομα; / Αν ένα ρόδο το ονομάσουμε αλλιώς / μήπως θα του αλλάξουμε και τη μυρωδιά; Αν δεν σε λέγανε Ρωμαίο, θα 'σουν, στ' αλήθεια, θα ήσουν διαφορετικός;»

(Μέσα στο απόλυτο σκοτάδι.)

B: Ας είναι... Είσαι αυτός που είσαι... Και το Λυκόφως μας έχει τελειώσει... Έχει γίνει νύχτα... Αντίο...

14.

(Μέσα στο σκοτάδι αρχίζει η μουσική: You are the one that I want.

Ο φακός της Β ανάβει. Φωτίζει τον Ρ που χορεύει ρυθμικά πάνω στη μουσική.

Η Β στέκεται στην άκρη της σκηνής και τον κοιτά.)

P: (Χορεύοντας.) Ξέρεις, αυτό το τραγούδι το χόρευα όταν ήμουν μικρός...

B: (Πάντοτε ακίνητη.) Νομίζω πως το χορέψαμε πριν... Πως το τραγούδι τέλειωσε...

P: (Πάντοτε χορεύοντας το τραγούδι.) Το χόρευα με την αδελφή μου... Σου έχω πει για την αδελφή μου;

B: Αύριο έχουμε δουλειά... Τα πρωινά, οι άνθρωποι πρέπει να πηγαίνουν στις δουλειές τους...

P: Δεν είναι πρωινό... Είναι βράδυ και βρισκόμαστε στο μπαρ... Φοράς κόκκινο φόρεμα και σέρνεις σαν γεναριάτικη γάτα... Μου ζήτησες να μιλάμε στον ενικό, σου ζήτησα να χορέψουμε... Το τραγούδι έχει αρχίσει...

B: Έχουμε τελειώσει... Εκτιμώ την προσπάθειά σου, αλλά έχουμε τελειώσει... (Αργά και εμφατικά.) Το Λυκόφως μας έχει τελειώσει...

(Έξαφνα η μουσική σταματάει. Ο φακός του Ρ ανάβει και φωτίζει την Β. Ο Ρ μένει ακίνητος.)

P: Και τι θα γίνει με εμάς;

B: Με εμάς; Τίποτε απολύτως...

P: Θα πάμε για ύπνο...

B: Προφανώς...

P: Κι έπειτα θα ξημερώσει...

B: Πάντοτε ξημερώνει...

P: Κι η ζωή συνεχίζεται...

B: Πάντοτε συνεχίζεται η ζωή...

P: «Οι δημοτικοί υπάλληλοι ξεπλένουν τους δρόμους από τα υπολείμματα της νύχτας... Οι εργάτες μπαίνουν στο εργοστάσιο λιπασμάτων... Το κουδούνι του σχολείου χτυπάει – οι μαθητές μπαίνουν στις τάξεις τους... Οι μαγαζάτορες σηκώνουν τα στόρια... Οι άνθρωποι βγάζουνε βόλτα τους σκύλους τους τραβώντας τους από το λουρί...»

B: Δεν είναι απαραίτητα κακά όλα αυτά...

P: «Η μέρα θα κυλήσει... Οι μέρες κυλούνε σαν τάφοι στη σειρά, ο ένας μετά τον άλλον...»

B: Όπως το δει κανείς...

P: Τι θα κάνεις το πρωί;

B: Σαν τι να κάνω;

P: Θα πας στη δουλειά σου; Θα πας τα παιδιά στο σχολείο;

B: Κάτι θα κάνω...

P: Κι εγώ τι θα κάνω; Θα πάω στις ετικέτες;

B: Θα πας εκεί όπου πρέπει να πας...

P: Και η αλήθεια; Τι θα γίνει με την αλήθεια;

B: Τι θα πει αλήθεια;

P: Θέλεις να σου πω κάτι, φιλενάδα; Εμένα η νύχτα μου δεν τέλειωσε... Δεν θέλω να ξημερώσει... Και δεν θα ξημερώσει αν δεν το θελήσω εγώ... Και θέλεις να σου πω και κάτι ακόμη; Πριν από την ανατολή υπάρχει και πάλι Λυκόφως... Ένα θαμπό φως που φωτίζει περιγράμματα, δίχως να υπάρχει χρώμα... Οι λύκοι μαζεύονται στις τρύπες τους εκείνη την ώρα...

B: Άφησέ το καλύτερα όλο αυτό...

P: Ή και πεθαίνουν... Ο θρύλος λέει πως οι αρχαίοι λύκοι πεθαίνανε όταν τέλειωνε η νύχτα τους...

(*Η Ρ τον κοιτάζει σιωπηλή.*)

B: (*Μετά από λίγο.*) Άφησέ το, σε παρακαλώ.

P: Επιπλέον, στην αποθήκη του γκαράζ μου υπάρχει μπλακ εντ ντέκερ με έλικα...

(*Σιωπούν για λίγο.*)

B: Είναι επικίνδυνο αυτό... Είναι πολύ επικίνδυνο να μην πηγαίνεις για ύπνο όταν νυστάζεις...

P: Πάντοτε απορούσα τι χρειαζόταν ο έλικας στο μπλακ εντ ντέκερ...

(*Μικρή σιωπή. Η Β φεύγει από την άκρη της σκηνής και κάθεται στην καρέκλα της.*)

B: Δεν βρίσκεις λίγο ξενέρωτο να μιλάς για τα εξαρτήματα του μπλακ εντ ντέκερ σε μια κυρία; Είμαι καθισμένη στο μπαρ, είμαι μόνη, ντυμένη στα κόκκινα, και σέρνω για άντρα... Δεν έχεις να σκεφτείς κάτι καλύτερο από τρουπανοκατσάβιδα;

P: «Να σου ζητήσω να χορέψουμε, λοιπόν;»

B: (*Τον κοιτάει έντονα.*) «Αν είσαι έτοιμος για τις συνέπειες...»

P: «Ποιες συνέπειες;»

B: «Δεν ξέρω... Μα υπάρχουν πολλές συνέπειες για καθετί που κάνουμε στη ζωή... Μπορεί, αν χορέψουμε μαζί, να δεθούμε...»

P: «Ε, όχι δα...»

B: «Οι άνθρωποι είναι πολύ ιδιαίτερα ζώα... Δένονται με το παραμικρό... Ίσως γι' αυτό κυριάρχησαν στον κόσμο...»

P: (*Σηκώνεται όρθιος.*) «Θα είναι μονάχα ένας χορός... Τίποτε περισσότερο...»

B: «Αναλαμβάνεις την ευθύνη...»

P: (Με πρόδηλη διάθεση φλερτ.) «Αναλαμβάνω ό,τι θέλεις, μωρό μου...»

(Από τα μεγάφωνα αρχίζει η μουσική από το *You are the one that I want.*)

B: (Πάντοτε καθισμένη στην καρέκλα της.) «Για να σε δούμε, λοιπόν...»

(Ο P χορεύει στο ρυθμό του τραγουδιού γύρω από τη B. Όταν αρχίζουν τα λόγια του άντρα, τραγουδάει πάνω στο τραγούδι.

Αντίθετα, η B παραμένει σιωπηλή. Ανάβει τσιγάρο και καπνίζει. Κάποτε, από τα μάτια της κυλούνε δάκρυα.)

P: I got chills. / They're multiplyin'. /
And I'm losin' control. / 'Cause the power /
you're supplyin', / it's electrifyin'!

(Καθώς η B παραμένει σιωπηλή, στα γυναικεία μέρη ακούγονται μόνο τα λόγια του τραγουδιού

*You better shape up,
'cause I need a man
and my heart is set on you.
You better shape up;
you better understand
to my heart I must be true.)*

P: (Τραγουδάει και πάλι.) Nothin' left, nothin' left
for me to do. / You're the one that I want, /
you are the one I want, o, o, oo, honey. / The
one that I want, / you are the one I want want,
o, o, oo, honey. / The one that I want, / you
are the one I want want, o, o, ooooo / The one
I need. / Oh, yes indeed.

(Ακούγονται μόνο τα λόγια του τραγουδιού:

*If you're filled
with affection*

*you're too shy to convey,
meditate in my direction.
Feel your way.*

Από τα μάτια της Β κυλούν δάκρυα.)

P: I better shape up, / 'cause you need a
man.

(Ακούγονται μόνο τα λόγια του τραγουδιού:

*I need a man
who can keep me satisfied.)*

P: I better shape up / if I'm gonna prove –

(Ακούγονται μόνο τα λόγια του τραγουδιού:

*– you better prove
that my faith is justified.*

Πλέον, κι από τα μάτια του Ρ κυλούν δάκρυα.)

P: Are you sure? / Yes, I'm sure down deep
inside. / You're the one that I want, / you are
the one I want, o, o, oo, honey. / The one that
I want, / you are the one I want want, o, o,
oo, honey. / The one that I want, / you are
the one I want want, o, o, ooooo / The one I
need. / Oh, yes indeed.

(Το τραγούδι τελειώνει. Οι δυο τους είναι γεμάτοι δάκρυα.)

B: *(Σκουπίζει τα δάκρυα από το πρόσωπό της.)* Για πρωτάρης, δεν χορεύεις άσχημα...

P: Δεν είμαι πρωτάρης... Το χόρευα με την αδελφή μου αυτό το τραγούδι...

B: *(Τον κόβει.)* Ωστόσο, τώρα πρέπει να φύγω... Είναι αργά, και ο χορός μας κλείνει τη βραδιά μου πολύ ωραία...

P: Πρέπει να σου πω για την αδελφή μου...

B: Λυπάμαι, δεν θέλω να ακούσω για την αδελφή σου...

P: *(Την πιάνει από το μπράτσο.)* Πρέπει να σου πω...

B: Με πονάς...

P: *(Την αφήνει.)* Συγγνώμη, πρέπει να σου πω...

B: Κοίταξε... Βγήκα για να διασκεδάσω... Δεν έχω όρεξη να ακούσω μια θλιβερή ιστορία...

P: Και ποιος σου είπε πως η αδελφή μου είναι μια θλιβερή ιστορία; Είναι μια ιστορία μεγαλείου...

B: Η αδελφή σου αρρώστησε και πέθανε... Είναι λυπηρό, αλλά συμβαίνει σε χιλιάδες παιδιά...

P: Η αδελφή μου ήταν κρυφά ερωτευμένη...

B: Μ' ένα συμμαθητή της...

P: Όχι βέβαια... Ήταν κρυφά ερωτευμένη μαζί μου... Αν ήταν ερωτευμένη με το συμμαθητή της, δεν θα το κρατούσε κρυφό...

B: Σταμάτα το... Δεν θα σε βγάλει πουθενά...

P: Κι επειδή ντρεπόταν να μου το πει, επινόησε την ιστορία του δήθεν κρυφού έρωτα με έναν ανύπαρκτο «συμμαθητή»... Και μου ζήτησε να χορεύω μαζί της σαν να ήμουν εκείνος ο «συμμαθητής»...

B: Αν θέλεις, να χορέψουμε κάτι άλλο... Ίσως να μας βοηθούσε...

P: (Σαν να μην την άκουσε.) Επί δύο καλοκαίρια χορεύαμε μαζί το Grease... Το χορεύαμε ξανά και ξανά, τριάντα και σαράντα φορές την ημέρα... Κι εκείνη με κοίταζε με αληθινή αγάπη... Κάθε μέρα ένιωθα πως είχε έρθει η ώρα να μου μιλήσει... Να μου πει την αλήθεια

B: Παρ' όλα αυτά, εκείνη πέθανε... Αρρώστησε από μια σπάνια αρρώστια και πέθανε...

P: Νόσος του Ορσό ή Αλεξανδρινή Νόσος... Πρώτα παρέλυσαν τα πόδια και τα χέρια... Μετά άρχισε το νέκρωμα των κυττάρων να προχωράει στον κορμό... Μέρα με τη μέρα... Σε τρεις μήνες έφτασε στην καρδιά... Ήτανε δεκαέξι χρονών...

B: Κι εσύ κάθε μέρα πήγαινες στα νοσοκομεία και της μιλούσες σαν να ήσουν ο «συμμαθητής»...

P: Ναι, αυτό έκανα...

B: Και αυτός ο «συμμαθητής» τής έδινε όρκους αιώνιας αγάπης...

P: Το είχε καταλάβει...

B: Τι είχε καταλάβει;

P: Είχε καταλάβει πως ήξερα...

B: Το παραδέχτηκε;

P: Δεν χρειαζόταν να το παραδεχτεί... Ήξερε πως, όταν μιλούσαμε για το «συμμαθητή», μιλούσαμε για μένα... Ήταν μια βουβή συμφωνία... Δεν χρειαζόταν τίποτε παραπάνω...

B: Δεν θα το συνεχίσω αυτό... Μπορώ να κάνω ό,τι θέλεις, αλλά όχι αυτό...

P: Το τελευταίο βράδυ, ο «συμμαθητής» βρήκε την ευκαιρία να της μιλήσει... Να της κάνει τη μεγάλη πρόταση... (Σκίεφτεται κάτι.) Τη μόνη αληθινή πρόταση που μπορεί να κάνει ένας άντρας...

(Από τα μεγάφωνα αρχίζει να παίζει το τέλος του Götterdämmerung του Βάγκνερ – από το σημείο που η Βρουγγίλδη λέει «Γυρίστε στον Αφέντη σας, κοράκια».)

P: Της είπε πως δεν θα χωρίσουνε ποτέ... Πως θα πεθάνουνε μαζί... Κι έτσι θα έμεναν ενωμένοι για πάντα...

B: Ξέρω... Πρότεινε να της κόψει το λαιμό με το κοπίδι του γραφείου... Κι έπειτα να κόψει και τον δικό του...

P: Δεν πρότεινε τίποτε... Της ανακοίνωσε αυτό που θα γινόταν...

B: Τι θα γινόταν;

P: Το βράδυ, εκείνη θα ξεψυχούσε... Κι αυτός θα πήγαινε στο γκαράζ του σπιτιού του... Εκεί ο πατέρας του είχε το μπλακ εντ ντέκερ... Θα έβαζε τον έλικα στο τρυπάνι και θα το έβαζε στην κοιλιά του...

B: *(Κλαίγοντας, γονατίζει στο πάτωμα.)* Είσαι ψυχοπαθής...

P: Κι έπειτα θα πατούσε τη σκανδάλη του τρυπανιού...

B: *(Με μεγάλη ένταση.)* Εκείνη αρνήθηκε... Αν αγαπάς αληθινά, δεν μπορείς να δεχτείς κάτι τέτοιο... Του είπε πως δεν θα τον άφηνε να πεθάνει μαζί της... Του είπε πως έπρεπε να ζήσει, για να είναι παντοτινός μάρτυρας της αγάπης τους...

P: Εκείνη δεν μπορούσε να αρνηθεί... Εξάλλου, η μοίρα της αγάπης είναι να ολοκληρώνεται...

B: *(Ουρλιάζοντας.)* ΕΙΣΑΙ ΕΝΑΣ ΓΑΜΗΜΕΝΟΣ ΨΥΧΟΠΑΘΗΣ ...

P: Σαν τον Ρωμαίο και την Ιουλιέτα... *(Διαβάζει, θαρρείς, από ένα αόρατο βιβλίο.)* «Δεν με γέλασες, λοιπόν, φαρμακοτρίφτη... Μου έδωσες το γιατρικό που σώζει μονομιάς...»

(Ο P μένει σιωπηλός και ακίνητος. Η B είναι πεσμένη κάτω. Για λίγο ακούγεται μόνο η μουσική από το Götterdämmerung.)

B: *(Με ξερή φωνή.)* Και γιατί δεν το έκανες; Γιατί ζεις ακόμη; Γιατί δεν πήγες εκείνο το βράδυ στο γκαράζ του σπιτιού σου να πάρεις το μπλακ εντ ντέκερ;

P: *(Με εντελώς αλλαγμένη φωνή, ψυχρή, σχεδόν μηχανική.)* Είσαι στο υπόγειο από το γκαράζ του σπιτιού μου... Στο πίσω μέρος έχω φτιάξει το δωματάκι... Έχω εκεί τα εργαλεία μου...

B: *(Ουρλιάζοντας σαν αγρίμι.)* ΘΑ ΜΟΥ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ; ΑΦΟΥ ΤΟ ΥΠΟΣΧΕΘΗΚΕΣ, ΓΙΑΤΙ ΖΕΙΣ ΑΚΟΜΗ, ΠΑΛΙΟΜΑΛΑΚΑ;

P: *(Εξακολουθεί να μιλάει με πολύ ψυχρό τόνο.)* Δεν μπορείς να μιλήσεις, έχεις αλουμινοταινία στο στόμα...

B: *(Με μεγάλη περιφρόνηση.)* Είσαι ψεύτης... Ένας τρυπημένος ψεύτης...

P: Δεν μου ήταν δύσκολο να σε βάλω στο αυτοκίνητο... Έφαγες την ιστορία μου σαν χάνος... Εδώ που τα λέμε, είναι ωραία ιστορία... Έχει έρωτα, έχει αρρώστια, έχει θάνατο... Όλες την πιστεύουν...

(Η Β τον κοιτάζει με μεγάλη ένταση. Ο Ρ ανάβει τσιγάρο.)

B: Και τώρα είσαι γυμνή και δεμένη στο τραπέζι μου... Γύρω μυρίζει καμένο κι εσύ φοβάσαι... *(Φυσάει τον καπνό του.)* Ξέρεις τι θα γίνει, και φοβάσαι...

(Η Ρ παραμένει σιωπηλή. Ο Ρ την κοιτάζει επίμονα.)

P: Για την ακρίβεια, ξέρεις τι έχει ήδη γίνει... *(Ξαναφυσάει τον καπνό του τσιγάρου του.)* Σε έχω ναρκώσει και σε έχω κομματιάσει... Σου έχω κόψει τα βυζιά και τα δάχτυλα... Σου έχω ανοίξει την κοιλιά... Σαν ανοιγμένο τριαντάφυλλο...

(Σβήνει το τσιγάρο στο πάτωμα. Σκύβει προς το μέρος της.)

P: Και τώρα περνάει η αναισθησία και αρχίζει ο πόνος... Ο απερίγραπτος πόνος...

B: *(Τον κοιτάζει επίμονα.)* Θέλω να μου βγάλεις την αλουμινοταινία από το στόμα... Θέλω να μιλάω....

P: Να μιλάς;

B: Ναι, θέλω να μιλάω... Είναι σπουδαίο πράγμα να μιλάει κανείς...

P: Ωραία, λοιπόν... Σου βγάζω την αλουμινοταινία από το στόμα και σου τη βάζω στα μάτια... Και τα καίω με το καμινέτο...

B: Θέλω να σου ζητήσω και κάτι άλλο...

P: Θέλεις πολλά, όμως... Δεν σε παίρνει να θέλεις τόσο πολλά...

B: Έχεις γράψει με τη φλόγα του καμινέτου το Dämmerung στο μέτωπό μου;

P: Ναι... Σε πολύ λίγο θα αρχίσεις να το νιώθεις...

B: Θέλω να το γράψεις και στο δικό σου...

P: Στο δικό μου;

B: Ναι, στο δικό σου... Θα είναι ο γάμος μας ετούτη η λέξη...

P: Δεν πιστεύω στο γάμο...

B: Θα το κάνεις για μένα... Οι άντρες δεν πιστεύουν, αλλά κάνουν το χατίρι της γυναίκας...

P: Το χατίρι της γυναίκας...

B: Ναι, το χατίρι της γυναίκας...

P: Το γράφω λοιπόν... (Αργά, συλλαβιστά.) D ä m m e r u n g ...

B: Σε ευχαριστώ πολύ... Μπορώ να σου πω πως είμαι ευτυχισμένη...

(Ο P παίρνει στα χέρια του το μπλακ εντ ντέκερ, καθώς και τη θήκη με τα διάφορα τρουπάνια που μπορεί να βιδώσει.)

P: Είναι χαρά μου να σε κάνω ευτυχισμένη...

16.

B: Κι αν...

P: Κι αν τι;

B: Κι αν είμαι στ' αλήθεια συνταξιούχος εισαγγελέας; Παππούς πέντε εγγονιών...

P: (*Ψάχνοντας τα τρουπάνια του μπλακ εντ ντέκερ.*) Δεν με πειράζει... Ότι τέρας κι αν είσαι, εγώ είμαι χειρότερο...

B: Εσύ είσαι ο Ρωμαίος... Αυτός που θα ομορφύνει τον ουράνιο θόλο...

P: Σωστά... Είμαι ο Ρωμαίος...

B: Κι όλος ο κόσμος θα αγαπήσει τη νύχτα και θα λησμονήσει τον φωτοδότη ήλιο...

P: Να σου πω την αλήθεια, εγώ τον έχω λησμονήσει ήδη τον ήλιο...

B: Δεν έχω αμφιβολία...

P: Αντίθετα, σκέφτομαι πολύ τον Βαν Γκογκ... Το σταροχώραφο...

B: Τι σκέφτεσαι;

P: Σκέφτομαι πως...

B: Ναι, ακούω...

P: Σκέφτομαι πώς θα είναι εκείνο το σταροχώραφο τη νύχτα...

B: Πώς θα είναι;

P: Σκέφτομαι πως θα μυρίζει μέσα στο σκοτάδι...

B: «Θα μυρίζει»;

P: Θα μυρίζει από την επερχόμενη ζωή... Από την αγάπη που φουσκώνει...

B: Θα είναι ένα σταροχώραφο με ένα πτώμα... Θα το έχουν σπαράξει τα κοράκια...

P: *(Ανέκφραστα.)* Τα κοράκια διδάσκουν την αγάπη... Η μοίρα της αγάπης είναι να ολοκληρώνεται...»

(Κοιτάζονται με ένταση. Η μουσική του Βάγκνερ συνεχίζει: η έξοδος της Βρουγγίλδης κορυφώνεται.)

B: Θέλω να σου πω κάτι...

P: Σε ακούω...

B: Εκείνο το βράδυ... Το τελευταίο βράδυ της αδελφής σου... Της είχες αφήσει το κοπίδι του γραφείου σου... Και λίγο πριν ξημερώσει, το έκανε... Την ώρα που χάραζε ο ήλιος...

P: Τι έκανε;

B: Πήρε το κοπίδι και έκοψε το λαιμό της... Το αίμα τινάχτηκε στους τοίχους και στο ταβάνι... Ήταν κάτι σαν ανάσταση...

P: Δεν της άφησα κανέναν χαρτοφύλακα....

B: Φυσικά και τον άφησες... Τον άφησες και δεν το θυμάσαι...

P: Και φυσικά δεν έκανε τίποτε... Δεν ήταν δυνατόν να κάνει... Τα χέρια της ήταν νεκρωμένα από την αρρώστια...

B: *(Βγάζει από την τσάντα της ένα κοπίδι.)* Το έκανε... Πήρε το κοπίδι και έκοψε το λαιμό της... Λίγο πριν το ξημέρωμα... Ξέρω πως σου φαίνεται απίστευτο αλλά το έκανε... Κάποτε στη ζωή γίνονται και θαύματα... *(Αγγίζει με το δάχτυλο της τον λαιμό της.)* Μύρισε το αίμα παντού... Σαν αγάπη...

P: Κι εγώ; Πού ήμουν εγώ;

B: Εσύ; Λογικά θα ήσουν στο σπίτι σου...

P: Ναι, εκεί ήμουν... Στο γκαράζ του σπιτιού μου... Με τα εργαλεία μου...

B: Και έφτασε η αλήθεια ως το γκαράζ;

P: *(Διστακτικά, σαν να σκέφτηκε κάτι.)* «Η αλήθεια»; Τι θα πει «αλήθεια»;

B: Αλήθεια είναι η ώρα που οι άνθρωποι μυρίζουμε ο ένας τον άλλον... Την ώρα που μυρίζουμε το αίμα μας...

P: Είμαστε πολύ μακριά για να μυρίσουμε ο ένας τον άλλον... Μπορεί να μας χωρίζουν ωκεανοί...

B: Μπορεί και κάτι ακόμη μεγαλύτερο...

P: *(Από μια άκρη παίρνει στα χέρια του το μπλακ εντ ντέκερ)* Θέλω να ξέρεις πως εγώ γράφω μονάχα κούφιας λέξεις... *(Φέρνει το εργαλείο στο πρόσωπό του και το μυρίζει με φειχισμό.)* Κούφιας, ανώδυνες λέξεις... Από αυτές που λέμε για να περνάει η ώρα...

B: Κι εγώ το ίδιο...

P: Δεν πρόκειται να κάνω στ' αλήθεια τίποτε από αυτά που λέω... Παίζουμε μονάχα ένα ασφαλές παιχνίδι...

B: *(Γυμνώνει τη λεπίδα του κοπιδιού.)* Εννοείται πως παίζουμε ένα ασφαλές παιχνίδι, για να χύσουμε... Τίποτε άλλο...

P: *(Σκύβει και βιδώνει τον έλικα στο μπλακ εντ ντέκερ.)* Και το πρωί θα πάω στη δουλειά μου... Στις αγαπημένες μου ετικέτες...

B: Μα φυσικά... Σ' το είπα και πριν... Είναι σπουδαίο πράγμα οι ετικέτες...

P: Με ειρωνεύεσαι;

B: Δεν είναι στις προθέσεις μου κάτι τέτοιο... Αλλά... *(Σταματάει.)*

P: «Αλλά» τι;

B: *(Γλείφει με τη γλώσσα της τη λεπίδα του κοπιδιού.)* Αλλά κάνω πολύ γούστο που σκέφτηκες πως μπορεί να κόψει κάποιος στ' αλήθεια το λαιμό του για σένα, σκουπιδάκι...

P: Δεν σε παίρνει να βρίζεις, σκύλα... Είσαι δεμένη και ανοιγμένη σαν τριαντάφυλλο στο τραπέζι μου...

(Το κομμάτι του Βάγκνερ ολοκληρώνεται. Η Βρουνχίλδη έχει χαθεί στις φλόγες. Απλώνεται σιωπή.)

B: Πες μου γι' αυτό... Θέλω να το ακούσω...

(Ο P και η B πλησιάζουν και στέκονται –ή κάθονται οκλαδόν– σε απόσταση επαφής. Αν υπάρχει τοίχος ανάμεσά τους, ακουμπούν τον τοίχο, σαν να ακουμπούν ο ένας τον άλλον.)

Στο εξής –και μέχρι το τέλος του έργου– ο P και η B μιλάνε σαν να είναι μαγεμένοι: τα λόγια τους, όσο βίαια κι αν είναι, λέγονται με άφατη τρυφερότητα και αίσθηση αληθινής ευτυχίας.

Σε ολόκληρη τη σκηνή, ο καθένας από τους δύο ηθοποιούς κρατά στο ένα χέρι κι από ένα εργαλείο: το μπλακ εντ ντέκερ ο P, το κοπίδι η B. Ωστόσο, με το ελεύθερο χέρι τους αγγίζουν ο ένας τον άλλον: χαϊδεύουν το πρόσωπο του άλλου, τα χείλια του και τα μάγουλά του, περνούν τα δάχτυλα φευγαλέα πάνω από τα μάτια του με το πιο μεγάλο νοιάξιμο του έρωτα.)

P: Σαν τριαντάφυλλο... Είσαι ανοιγμένη σαν τριαντάφυλλο...

B: *(Του δίνει το χέρι της.)* Μου έχεις κόψει τα δάχτυλα, έτσι δεν είναι;

P: *(Της φιλάει τα δάχτυλα.)* Όλα, πουτάνα... Και τα είκοσι... Με το κλαδευτήρι τα έκοψα...

B: *(Του αγγίζει τα μάτια.)* Και μετά είδες αίμα και λιποθύμησες, αδελφούλα;

P: *(Κλείνει τα μάτια.)* Μετά σου έκοψα τα βυζιά... Σ' τα έκοψα σύρριζα, πουτάνα, με το ορειβατικό μαχαίρι...

B: *(Του χαϊδεύει τα μαλλιά.)* Έβλεπες όταν τα έκοβες, αρχιδάκι; Έβλεπες ή μήπως φοβήθηκες;

P: *(Σαν μικρό παιδί που βλέπει όνειρο.)* Έβλεπα, πουτάνα... Το αίμα τινάζοταν ανακατεμένο με γάλα...

B: *(Του αγγίζει το πρόσωπο.)* Πετάχτηκε στο πρόσωπό σου;

P: Ναι, πετάχτηκε στο ταβάνι και στους τοίχους...

B: Σε ρώτησα για το πρόσωπό σου... Γι' αυτό σε ρώτησα...

P: Ναι, πετάχτηκε και στο πρόσωπό μου, γαμημένη...

B: Γλείψ' το, παλιοπούστη... Γλείψ' το τώρα...

P: *(Της φιλάει το πρόσωπο.)* Το γλείφω... Εσύ τρελαίνεσαι από τους πόνους, κι εγώ γλείφω αίμα και γάλα από τα βυζιά σου...

B: *(Του βάζει το χέρι στην κοιλιά της. Όπως οι έγκυες βάζουν στην κοιλιά το χέρι των αντρών τους.)* Και έπειτα άνοιξες την κοιλιά μου...

P: *(Πλησιάζει το αφτί του στην κοιλιά της.)* Την άνοιξα... Σε έσκισα από το μουνί μέχρι το λαιμό...

B: Και μου έβγαλες τη μήτρα και τα έντερα... Τα έβγαλες και τα άπλωσες στον τοίχο...

P: *(Έχοντας κολλήσει το αφτί στην κοιλιά της B.)* Τα έβγαλα και τα άπλωσα στον τοίχο...

B: *(Του χαϊδεύει τα μαλλιά. Σαν μητέρα στο παιδί.)* Και μου έβαλες στο στόμα τα ματωμένα σκατά μου...

P: Ναι, πουτάνα, αυτό έκανα...

B: Φοβάσαι να το πεις; Φοβάσαι να το πεις, πουστράκι;

P: Σου έβαλα στο στόμα τα ματωμένα σκατά σου...

B: *(Του κλείνει τα μάτια με το χέρι της.)* Κι έπειτα έκαψες με το καμινέτο την αλουμινοταινία στα μάτια μου...

P: Την έκαψα... Μα όχι για πολύ...

B: Ίσα για να γίνουν τα μάτια μου δυο γυάλινα καρβουνάκια...

P: *(Της φιλάει την κοιλιά.)* Και να πονάς, πουτάνα... Να τρελαίνεσαι στον πόνο μέχρι τα βάρη του μυαλού σου...

B: Και με τη φλόγα του καμινέτου μου έγραψες μια λέξη στο μέτωπό μου... Dämmerung...

P: *(Ανασηκώνεται και της αγγίζει το μέτωπο.)* Ναι, έγραψα τη μαγική λέξη... Αυτήν που περιλαμβάνει όλες τις άλλες λέξεις...

B: Και τώρα βγάζεις την αλουμινοταινία... Τώρα τη βγάζεις...

P: *(Της αγγίζει τα μάτια.)* Ναι, καριόλα... Τώρα τη βγάζω...

B: Και αφήνεις τα ζώα σου... Τα ποντίκια, τα αηδόνια, τα σκαθάκια...

P: *(Της αγγίζει τον κρόταφο.)* Κι αυτά σου τρώνε τα μάτια σου... Και όλα σου τα μέσα... Και το μυαλό σου...

B: Κατούρα με, τρυπημένη, κατούρα με... Κατούρα μέσα στις τρύπες από τα μάτια μου...

P: *(Την κοιτάζει έντονα στα μάτια.)* Σε κατουράω... Σε κατουράω και σε χύνω...

(Η Β βάζει το γυμνωμένο κοπίδι στον λαιμό της.)

B: Και μου κόβεις με ξυράφι το λαιμό...

P: *(Αγγίζει τα μάτια της με άφατη τρυφερότητα.)* Σου τα κόβω όλα, γαμημένη... Όλα σου τα κόβω... Όλα σου τα κόβω...

B: *(Με το ελεύθερο χέρι της, πιάνει το χέρι του. Τα δάχτυλά τους μπλέκονται σαν μια ολοκλήρωση της αγάπης.)* Και βάζεις το μπλακ εντ ντέκερ στην κοιλιά σου. *(Του φιλάει το χέρι.)* Βάλ' το, γαμημένη, βάλ' το...

(Ο Ρ βάζει το μπλακ εντ ντέκερ στην κοιλιά του. Παίρνει το χέρι της Β και το βάζει στην καρδιά του.)

B: Να γίνουμε ανάκατα αίματα κι εντόσθια για πάντα...

(Ο Ρ σκύβει προς το μέρος της Β. Το πρόσωπά τους έχουν πλησιάσει πάρα πολύ κοντά, είναι έτοιμα να φιληθούν.)

Οι φακοί τους σβήνουν. Ταυτόχρονα.

Απόλυτο σκοτάδι.)

B: Να γίνουμε ένα καινούριο πλάσμα...

P: *(Με φωνή που τρεμίζει λυγμικά.)* Όλα σου τα κόβω... Όλα σου τα κόβω... Όλα...

B: *(Με λυγμικό τρέμουλο κι αυτή, πνίγοντας τις συλλαβές των λέξεών της. Όπως όταν φιλιέσαι με κάποιον.)* Πά-τα το... Πά-τα το... Πά-τα το... Πά-τα το...

P: *(Με τρεμάμενη μα αλλόκοτα καθαρή φωνή.)* Τι παράξενο... Με ένα φιλι πεθαίνω...

(Ένας φοβερός ήχος από μπλακ εντ ντέκερ ακούγεται.

Αυτός ο ρόγγος του μπλακ εντ ντέκερ να κρατήσει τουλάχιστον μισό λεπτό και να σφυροκοπήσει σε μεγάλη ένταση τους θεατές.

Αμέσως μετά, σαν να γεννιέται μέσα από το ρόγγο του μπλακ εντ ντέκερ, αρχίζει, σαν να γεννιέται από μέσα του, σε πολύ μεγάλη ένταση, το τραγούδι Can't help falling in love with you.

Το έργο έχει τελειώσει.)